

a **440** m

SOBRE EL NIVELL DEL MAR

(LA REVISTA D'OLOT)

**Biblioteca
Marià Vayreda**

Carrer del Príncep, 2
Tel. i fax: (972) 221111
17800 OLOT (Girona)

JOVES AMB IDEOLOGIA / JOVES DESIDEOLOGITZATS

ENTREVISTA A JOSEP CONGOST

EL MUSEU DE LA FAUNA DEL PIRINEU ORIENTAL

26

GENER 1998

PREU 500 PTES.

Eix Transversal.

Reduïm distàncies per fer Catalunya més gran.

Estalviï's combustible.

Avui ja és una realitat. L'Eix Transversal, la columna vertebral de la Catalunya interior, entra a formar part de la nostra xarxa viària. Neix com una de les carreteres més modernes, ràpides, segures i ecològiques, com una decisiva millora de qualitat en les comunicacions del país a través de les seves comarques interiors. Ha calgut creuar rius, pobles, ciutats, muntanyes..., sense canviar el seu aspecte. Reduir l'impacte ambiental ha estat en tot moment una de les màximes preocupacions. La integració d'aquesta via en el seu entorn natural ha estat el resultat d'un ampli conjunt de mesures correctores preses al llarg de la seva construcció. Des del principi a la fi. Així doncs, d'ara endavant ens estalviarem temps, quilòmetres, combustible i ensurts a la carretera, però el més important és que en la infraestructura del nostre país disposem d'un instrument cabdal d'equilibri territorial perquè junts continuem fent gran Catalunya. *Reduïm distàncies per fer Catalunya més gran.*

Generalitat de Catalunya

Gràcies a: Constructores ACS • Agroman E.C. • CGS • Comapa • Comsa • Construcciones Rubau • Copisa • Dragados • Elsan • FCC Construcción • Ferroviari • Guinovart • Oshsa • Sorigué. **Impacte ambiental** Acycsa • Agrotecsa • Anthos • Comersa • D.S.P. • Floret • Stachys • Talher • Wanner y Vinyas. **Comunicació i senyalització** Indra • Sainco • Sice • Díez y Cia • Givasa • Grupo Postigo. **D. d'obres i control de qualitat** Cicisa • ECA • Eurogeotècnica • Inema • Intecasa • Payma • Saem • Taller d'Enginyeries • TEC-Cuatro

[26]

G E N E R

1 9 9 8

4	Política Bramon, Barnadas, Fargas, Llorens
7	Les comunicacions a la Garrotxa Albert Rubirola
10	Notícies Jordi Serrat
12	Ausias Marx Àngel Parada
13	Joves amb ideologia Transcripció d'una conversa
19	Nova àrea de Samitax Redacció, Jeroni Jurado
21	OFF/ON Jaume Tané, Joan Barnadas
22	Qüestions ambientals Francesc Xavier Fàbrega
23	Entrevista: Josep Congost Meius ferrés
29	La Paraula «Garrotxa» Jordi Pujiula
31	Cultura, ecologia i nacionalisme Josep Vila
32	Seccions cultura Autors diversos

Portada: Foto: Pep Cuesta.

Coordinació: X. Ruscalleda
Consell de redacció: Juli Clavijo, Pep Fargas,
Meius Ferrés, Àngel Parada, Sergi Navarro, Albert
Rubirola, Joan Serra, Jordi Serrat.

Edició: Associació L'au cal.ligràfica
C/Valls Vells 15 Olot. Tel/FAX 269802
Concepte portada: Kim Domene
Il·lustració conte: Xavier Bulbena
Fotografia d'autor: Pep Cuesta
Impressió: Impremta Aubert

Dipòsit legal: GI-801/95

Gener 1998

ALLONS ENFANTS!

França torna a ser l'eix de la revolta, com en moltes altres ocasions. L'11 de desembre passat un grup molt petit d'aturats de Marsella - diuen que no arribaven al centenar - van sortir al carrer amb una reivindicació inèdita fins avui. Reclamaven una paga extraordinària de Nadal a la prestació de l'atur, per poder passar unes bones festes igual que poden fer-ho els que tenen la sort de tenir feina.

Amb la mateixa celeritat que rebien adhesions de tots els indrets del país i que la protesta s'anava radicalitzant, la ministra de treball Martine Aubry i el primer ministre Lionel Jospin intervenien directament en l'assumpte, tot i que la gestió de les prestacions d'atur al país veí és en mans de la UNEDIC - una entitat participada per agents socials i no del govern - i els mitjans de comunicació de mig món hi dedicaven un espai preferent.

Quin estrany ressort deuen haver tocat els aturats marselesos que el ressò de les seves consignes ha mobilitzat gairebé tothom?

L'atur que viuen la majoria de països d'Europa i les característiques dels principals afectats: persones més grans de 45 anys i joves sense preparació específica, han fet trontollar una de les premisses que fonamenten les relacions laborals: «el lloc de treball és una riquesa». La idea està tan arrelada que malgrat el càstig diví sentenciant Adam i Eva: «guanyaràs el pa amb suor», la nostra Constitució recull el dret al treball com una conquesta social de la qual ens hem de sentir orgullosos. Les oficines de l'Inem, que per fi depenen de la Generalitat, tracten els aturats com a presumptes delinqüents, que a més de no treballar, estan disposats a viure fraudulentament a costa del contribuent. Quan a molts treballadors se'ls obliga a perllongacions de jornada sense cobrar, a contractes abusius, a situacions de precarietat i inseguretat alarmants, han de reconèixer que han tingut la sort de trobar un lloc de treball, un bé escàs, que cal preservar a costa del que sigui.

Ara bé, per a molts el treball ha passat de ser un bé escàs i que per tant el patró pot negociar fins a punts d'explotació inimaginables, a ser un bé inabastable i per tant no cobejat. Els aturats francesos demanen millors prestacions, no un lloc de treball, és a dir, reclamen directament el salari. S'inscriuen als hotels de cinc estrelles i deixen el compte per pagar, és a dir, reclamen el dret al benestar, a la riquesa.

Aquesta situació qüestiona el binomi treball-riquesa, magnificat pels postulats marxistes i que tants beneficis ha donat al capitalisme salvatge, fins la dissociació, i posa en evidència que, potser inconscientment, la proposta té una força revolucionària innegable. És aviat per saber com acabarà l'agitació social del nostre veí del nord, i si els dots acomodaticis de l'economia de mercat reconduiran el crit d'angoixa dels aturats en C.Ds venuts a l'FNAC, però sembla que a la flamant Europa de l'Euro li ha sortit un gra al cul.

VIVA ZAPATA!

L'altre dia el conductor del programa "l'Ajuntament Informa", el puigbonià Albert Badia, ens va sorprendre i irritar amb un comentari que deia més o menys: "així, els de l'oposició també volen que Olot vagi bé?". La innocent i sincera pregunta de l'incaut jove periodista va ser convenientment replicada en directe i segurament no mereixeria cap més comentari. Però en parlo perquè ell no fa més que repetir el que sent a casa. I és que actualment els convergents van d'aquest pal. L'alcaldesa Brussosa cada vegada que es queda sense arguments per sustentar les seves posicions recorre a aquella cantarella tan antidemocràtica de "què ha de fer l'oposició sinó estar en contra de tot". Per no parlar del demòcrata cristià Vizern que creu sincerament que critiquem el desproporcionat increment de despesa que ha representat la privatització del servei de jardineria i la nul·la aplicació de l'ecològica normativa sobre propaganda comercial perquè "li tenim enveja per la gran popularitat que ha assolit gràcies a la gran tasca que fa al davant de la regidoria de medi ambient". Té nassos la cosa!

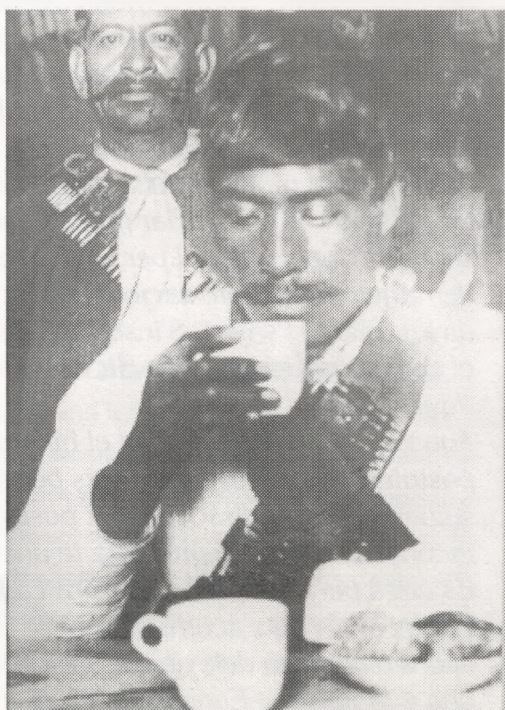

El tema és que a l'Ajuntament d'Olot no es discuteix. El govern diu la seva i després parlen les oposicions -l'Azaña en les seves memòries

usa sempre el mot oposició en plural i l'entenc molt encertat ja que visualitza que d'oposició no n'hi ha una sinó diverses però no s'estableix un diàleg. El Ple Municipal esdevé així purament l'espai on s'escaifica el ritual democràtic. I clar, no serveix de res. El sùmmum va ser el darrer Ple on en Corominola va ventilar tota discussió sobre el pressupost municipal amb una sentència platoniana "ens acusen de gastar poc però si haguéssim gastat més ens haguéssim acusat de gastar massa". I cap a dormir que és tard. Passant olímpicament del discurs acurat i ben lligat que li fèiem segons el qual una vegada recuperada la solvència econòmica i després de dos anys sense invertir ni gastar en res, l'Ajuntament havia d'aprofitar la bonança econòmica i el baix preu del diner per fer obres que són necessàries

(aparcaments al centre, reformar el Firal i el C/ de Sant Miquel o de Sant Ferriol, compra de terrenys previstos al Pla General..) i potenciar la ciutat entesa com a lloc de relació, de transacció, de formació... (entitats, activitats, promoció turística, cultura, lluita contra l'atur juvenil, promoció econòmica...) i no només com a conjunt de pedres on residim. Tampoc va estar gaire millor la totipotenciària Plana que va aprofitar la darrera rèplica en la discussió del pressupost del seu IMPC per escenificar el seu dolor davant "la crítica injusta cap a un organisme que havia nascut amb l'assentiment de tothom" i tot perquè se l'acusa d'amiguisme després que decidís nomenar director del museu a un interí sense experiència amb el principal mèrit de "tenir la seva confiança" i darrerament designar un nou gerent que és només relacions públiques però que té el mèrit de ser del partit. Atès que l'alcaldesa no va permetre discutir aquesta qüestió i donat que teníem interès a parlar-ne, vàrem haver d'aprofitar l'aprovació del Pressupost del Patronat d'Esports per retornar sobre el model IMPC. I és que el Patronat d'Esports és el paradigma d'un organisme autònom; que no ha de servir per saltar-se les traves burocràtiques -que són les garants de la igualtat dels ciutadans- a l'hora de llogar gent ni a l'hora de gastar, sinó que ha de ser l'eina que ha de permetre als olotins participar en la gestió dels equipaments i en el repartiment del pressupost disponible. Això és un patronat. L'altre és un organisme per governar sense el control democràtic que exerceix l'oposició i el funcionariat.

No voldria acabar aquest desordenat article fruit de la frustració per la poca profunditat amb què es va discutir el darrer Pressupost (4.000.000.000 de Ptes ventilats en només 4 hores, a mil milions l'hora) sense ressenyar una altra actitud que entenc antidemocràtica i molt preocupant. És l'opinió de l'advocat Cañada que sustenta amb docta convicció que la raó per la qual Convergència i Unió acapara el 75% de l'espai públic d'informació municipal emès per Ràdio Olot -enlloc de mantenir la relació 11:10 com correspondria segons els resultats electorals- és que "als olotins els interessa més saber que fa CiU que no el que fan les oposicions". Davant d'això, als llecs només ens queda cridar: Viva Zapata!

Joan Barnadas i Puigferrer
Regidor d'ERC

DE L'ÈXIT DEL FÒRUM A LA POLÍTICA CULTURAL

Quan jo anava a l'escola de Sant Joan les Fonts, el director, de qui no tinc mals records, no ens deixava jugar a futbol al pati. No sé per què ho feia, però el cas és que fins ben bé 10 anys després que canviés aquesta norma, a Sant Joan no van sortir bons equips de futbol al mateix nivell dels pobles del costat. Potser m'equivoco però, tot i la diferència de temps, sempre he relacionat les dues coses.

Poso aquest exemple tan estrafolari per argumentar a favor d'una de les raons per les quals em sembla que el Fòrum ha tingut i tindrà més públic. Mirant el públic de l'espectacle d'en Leo Bassi, un podia distingir una enorme quantitat de joves d'entre 15 i 25 anys, per mi un públic fill de Rialles i de l'equip d'en Pep Mora.

Probablement algú podrà dir-me que faig una hipòtesi massa aventurada. Potser sí. Però jo crec que hi ha activitats que donen fruit a llarg termini (en una escala de temps més gran que la dels raonaments ciutadans) i no crec que sigui tan bèstia relacionar l'activitat cultural de Rialles per als nois i noies més petits feta durant tant de temps i les activitats teatrals fetes a les escoles de primària i secundària per molta gent però en especial per en Pep Mora, amb l'existència d'un col·lectiu important de joves que participen en les activitats

teatrals d'Olot.

Aquest és un dels punts de vista amb el qual em sento més identificat de l'article d'en Joan Serra publicat en el darrer número d'aquesta revista, el de la ideologia que hi ha darrera les activitats culturals.

La meua opinió és que el valor primordial de qualsevol ideologia d'esquerres és la igualtat, el repartiment, "l'escampament" dels béns socials al màxim de persones. I això és vàlid per a tots els camps, i ho és doblement per a la cultura. Aquest ha de ser el motor de la política cultural.

Per això penso que l'educació dels nois i noies és el millor camí d'igualtat en el camp cultural, un camí en el qual cal una dosi important de paciència. L'educació només dona resultats tangibles a llarg termini, per això és tan dura de portar a la pràctica.

Insisteixo, doncs, en aquesta idea que ja he exposat en altres articles, en un programa cultural (i en tots els altres camps), el PSC aposta per polítiques que portin a augmentar el nombre d'actors, en el sentit literal de la paraula, de persones que en són part activa.

Albert Bramon
Regidor del PSC

EXEMPLES

Tots estem d'acord en considerar l'educació com una tasca col·lectiva i comuna que ultrapassa l'àmbit escolar i familiar. Val a dir que aquells que ostenten càrrecs públics, o que per raons diverses ofereixen una imatge pública, tenen un grau més alt de responsabilitat en la conformació d'aquesta mena de morfologia inconcreta que ha de fer dels nostres fills uns ciutadans responsables i compromesos amb el seu entorn. Feta aquesta reflexió, podria parlar-vos dels missatges -reals, virtuals i subliminals- que la televisió, la publicitat i el cinema vomiten amb persistència sobre tots nosaltres, però no, aquest cop el mal exemple l'hem tingut molt més proper, és molt més casolà, i per tant pot fer molt més mal.

Ben segur que els joves s'interessen molt poc pels temes que es tracten en els plens municipals - tampoc ho fem els

grans -, però per una vegada que alguns d'ells, amb els quals em sento vinculat familiarment i solidaria, veuen reflectida una iniciativa seva a l'Ajuntament, en surten més que escaldats.

Em refereixo a la decisió del ple de desestimar, a instàncies d'una moció d'urgència d'ERC, la proposta de destinar una part de la recaptació de les entrades al Nadal Diver a un projecte solidari a Guatemala, en el qual aquest jove s'hi senten compromesos, destinant-hi una bona part del seu temps lliure i la totalitat de les vacances passades.

No es tracta de discutir l'oportunitat o no de la moció d'ERC que és molt lliure de demanar que les entrades a l'activitat siguin més barates, però l'argumentació que ho fonamenta i que l'alcaldeessa accepta de bon grat, és francament de fireta i qüestiona els principis més elementals de la democràcia.

Afirmar que no es pot obligar als ciutadans a la solidaritat, només pot ser fruit d'una confusió de

conceptes o de la demagògia. L'exercici de la democràcia i l'assumpció de les nostres responsabilitats impositives com a ciutadans, ens obliga constantment a pagar tot allò que decideixi el consistori, tant si compartim els criteris de la majoria com si no ho fem, és per tant demagògic esgrimir l'impossibilitat d'obligar als ciutadans. Potser la regidora Verdager i l'alcaldeessa Brussosa comparteixen la confusió entre la solidaritat - fer-se propis els interessos i necessitats dels altres - amb la caritat - virtut teològica cristiana - i que per tant afecta als qui apliquen voluntàriament aquest criteri moral.

Curiosament els joves, als qui generalment no s'atribueix la virtut de la reflexió, han sabut veure la contradicció que cap dels nostres regidors, homes i dones assenyats i responsables no van saber veure.

Per acabar-ho d'adobar la Sra. Alcaldeessa, exemplifica als nostres joves amb una falsedat manifesta: per justificar-ne la retirada,

atribueix la proposta a una extralimitació d'un funcionari i afirma que iniciarà una investigació per depurar-ne les responsabilitats oportunes, tot i que el tema havia rebut el vist i plau de la comissió de govern que ella presideix.

Hores d'ara el funcionari en qüestió i els joves estan esperant una rectificació pública d'aquest comportament tan exemplar de la nostra alcaldeessa, de la mateixa manera esperen de l'oposició que fonamenti seriosament les seves objeccions al govern. En l'organització del Nadal Diver hi ha prou punts foscos per discrepar: el progressiu traspàs dels serveis a la iniciativa privada, la contractació dels monitors, la concessió de beques...

En fi, per els joves ha estat una experiència que segur els haurà ensenyat moltes coses, però fa temps que vàrem oblidar la pedagogia de la clatellada i el mastegot

Pep Fargas

BALANÇ 1997

Per a la comarca, el 1997 ha estat un bon any. No és una valoració que es pugui justificar amb uns paràmetres molt mesurables i definits. És una impressió subjectiva. Hi ha tres àmbits, en qualsevol cas, que justifiquen plenament la impressió i aquest optimisme.

Un primer àmbit: el de les comunicacions. La Garrotxa pateix encara greus problemes d'aïllament i, així, sempre hem hagut d'estar queixosos. Durant el 1997 s'han produït, però, dues bones notícies en aquest àmbit. La primera va ser el nomenament d'en Pere Macias com a conseller de Política Territorial i Obres Públiques. En Pere, enfront d'aquest Departament, era la garantia definitiva de que teníem algú, al més alt nivell, que entenia bé el nostre descontent i la nostra reivindicació. Era posar un dels nostres en el lloc decisiu: algú que fos capaç de posar la variant d'en Bas en el primer pressupost de la Generalitat. Aquesta no ha estat, però, l'única notícia positiva en aquest àmbit. El 1997 ha estat també l'any en què, per primera vegada, hem aconseguit posar la Variant de Castellfollit en el Pressupost General de l'Estat. No ha estat fàcil. El projecte del Govern Aznar preveia només una partida de 50 milions per a l'any 1998. Les obres es projectaven cap a l'any 2002, 2003... Després d'una dura negociació, vàrem aconseguir que hi hagués una partida de 600 milions per al 1998, la qual permetia de començar l'obra.

Un altre àmbit en el què les coses ens han anat bé és el cultural. Hem consolidat una política de gestió d'infraestructures culturals que, amb tranquil·litat, pot qualificar-se de modèlica. La inauguració de la Biblioteca Marià Vayreda fou, en aquest sentit, del tot emblemàtica. Mesos després de la seva inauguració,

el seu funcionament i el seu dinamisme han generat un ús que difícilment podíem imaginar. I, d'aquesta manera, en un país que llegeix poc, el número de préstecs de llibres s'ha disparat. Durant 1997, Olot s'ha convertit, doncs, en una potent capital cultural de comarca, que està ara en condicions de superar aquesta capitalitat de la Garrotxa per projectar-se més enllà. El 1998 ha de ser, sens dubte, un any en què es faci forta aquesta projecció.

Hi ha encara un altre àmbit en què s'han produït bones notícies: l'econòmic. Després d'uns anys en què les coses no havien anat del tot bé, segons tots els índexs, sembla que la comarca ha relançat la seva iniciativa. Hem d'aprofitar la bona conjuntura i continuar treballant, per generar la creativitat necessària per trobar noves iniciatives que creïn riquesa. Mentre, l'any 1997 s'ha tancat amb una excel·lent notícia, que no s'ha valorat prou. M'estic referint a la significativa reducció del dèficit de l'Ajuntament d'Olot, mercès a una aplicació molt rigurosa del pla econòmic financer, que s'havia projectat amb aquesta finalitat. No tindrem un país veritablement competitiu si les administracions públiques no són capaces d'actuar eficaçment dins d'una major austeritat. Mereix, doncs, la meua més sincera felicitació la feina que ha fet la Isabel Brussosa i en Joan Corominola en aquest sentit. Quan alguns no valoren aquesta feina de contenció del dèficit i diuen que, ara, l'Ajuntament no inverteix prou, demostren, una vegada més, la seva poca responsabilitat.

Carles Llorens

LES COMUNICACIONS A LA GARROTXA

El divendres dia 9 de gener, al restaurant Font Faja de Batet, Òmnium Cultural va encetar el cicle de sopars-tertúlia que aquesta entitat pensa programar, entre altres coses per celebrar el seu vint -i- cinquè aniversari.

El primer convidat fou en Pere Macias, actual conseller de Política Territorial i Obres Públiques, que va parlar sobre les comunicacions a la Garrotxa.

Pere Macias va començar la seva intervenció fent un breu resum de la situació actual de les comunicacions per carretera a la Garrotxa que, segons va dir, ja tothom més o menys coneix. Explicà que en la revisió del Pla de Carreteres de Catalunya, pel voltants del 93, es va aprovar l'eix Vic-Olot-Figueres amb la qual cosa es garanteix la presència d'Olot en un d'aquests grans eixos que vertebraven el país. Pel que fa al tram Vic-Olot la Generalitat ja començarà, aquesta primavera, el tram Vic-Manlleu. Més endavant es farà el tram Manlleu-Sant Pere de Torelló. Pel que fa al tram de Bracons comentà que només hi ha un petit dubte, quant al traçat, a la zona de Sant Andreu de la Vola i que ja s'ha encarregat l'estudi d'impacte ambiental que, segons va dir, «ja us puc avançar que serà mínim». Va assegurar que no s'haurà de moure ni la meitat de terra que en els túnels del Capsacosta i que l'afectació territorial al seu pas per la vall serà més petita que la que fan els propis municipis de la Vall de Bas amb les seves urbanitzacions. Sembla ser que els diferents enllaços es concentraran a l'actual trencant de Joanetes. En aquest punt la nova carretera coincidirà amb l'actual fins arribar a la variant de Les Preses que passarà per darrera Vermtallat i continuarà en direcció al pas de Cudella -tot seguint pràcticament la «parcel·lària»- on començarà la «supervariant» d'Olot. En aquest punt sembla ser -en Pere Macias no va ser gaire explícit- que s'ha optat per desestimar l'opció de La Pinya i es veu més clar connectar Cudella amb el barri de Les Planotes mitjançant tres o quatre túnels i des d'aquí enllaçar amb la nacional 260 per la zona del barri de l'Hostal del Sol. Sembla ser que l'únic dubte gira en si la carretera ha de passar, a partir de Cudella, per l'esquerra o la dreta del Fluvià. L'avantatge de passar per l'Oest -l'opció amb més probabilitats-, és que l'espai protegit Tussols-Basil quedaria intacte. També va recordar que la nacional 260 és competència de l'administració central i que la intenció és que el tram Olot-Besalú sigui una via desdoblada i que, com ja se sap, durant aquest any sortirà a concurs el projecte i construcció del tram Olot-trencant de Montagut, més conegut com la variant de Castellfollit. També va afegir que la Generalitat ja ha fet el tram Besalú-Figueres.

A la pregunta de si es podia comprometre a fixar uns terminis per a la conclusió de les obres va contestar que no, però que, en tot cas, calcula que les obres del túnel de Bracons - que va xifrar

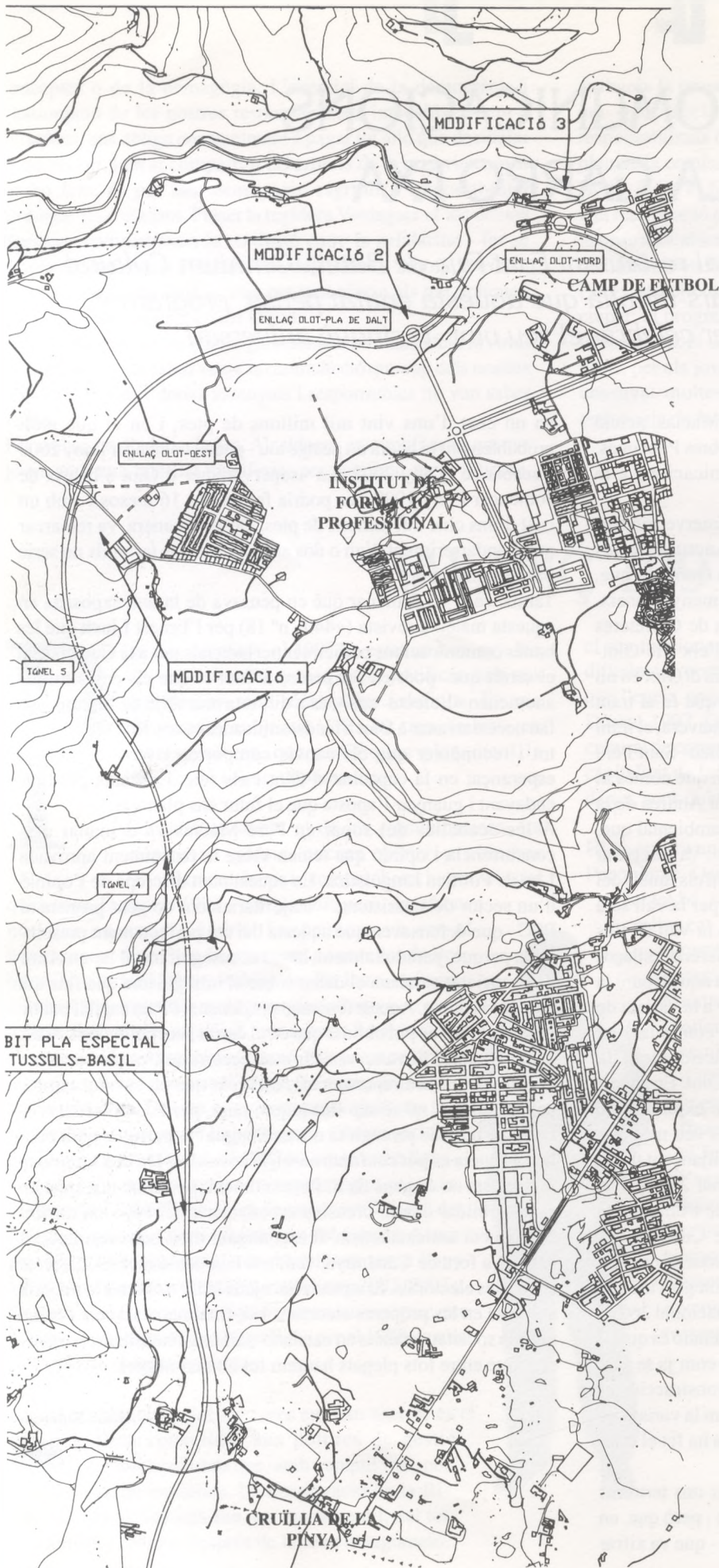
en un cost d'uns vint mil milions de ptes. i en el que molt probablement hi haurà un peatge tou - poden començar l'any 2000 i acabar-se l'any 2002. La «supervariant» d'Olot s'hauria de començar l'any 1999 i es podria fer en uns 16 mesos i amb un cost d'uns cinc mil milions de ptes. De tota manera, va remarcar que l'endarreriment d'un o dos anys en aquests terminis no seria pas una cosa greu.

També se li va demanar què en pensava de la tesi exposada en aquesta mateixa revista («440» n° 18) per l'Ernest Lluch que les bones comunicacions podien ser perjudicials per a la Garrotxa en el sentit que podrien fer perdre a Olot el que els economistes anomenen «l'efecte- seu», és a dir, tota una sèrie de lligams que fan necessari anar a Olot a fer determinades coses. En Pere Macias, tot i reconèixer que els canvis comporten riscos, es mostrà esperançat en la capacitat d'Olot i els seus habitants per tirar endavant i guanyar l'aposta que el futur ens planteja.

A les acaballes del sopar en Pere Macias va demanar a la concurrència l'opinió que tenien sobre la recentment aprovada Llei de Política Lingüística. En aquest punt discrepà de l'opinió d'un sector dels assistents - majoritàriament de gent propera al PSC - que defensaven que aquesta llei era perfectament prescindible perquè, paradoxalment, havia aconseguit instal·lar en el cor de la societat catalana el debat sobre el bilingüisme que fins ara no s'havia donat. Aquest fenomen pot donar al PP un capital polític important. No es pot oblidar que en el darrer acte públic de l'Aleix Vidal-Quadras hi varen assistir molt sectors de l'esquerra no nacionalista fins ara representada, esperem que en el futur també, pel PSC, IC, i, no se sap fins a quin punt, per IU. On se situa la ratlla a l'hora de protegir la nostra llengua? A partir de quin punt la prudència es pot confondre amb la covardia? De ben segur que la resposta no és gens fàcil. Personalment, penso que tampoc no es pot oblidar que la ofensiva espanyolista del PP, amb un fort component anticatalanista, li està donant molt bons resultats, si més no a fora de Catalunya, com ens han demostrat les darreres enquestes electorals. Si aquesta llei ajuda al PP a obtenir la majoria absoluta en les properes eleccions i si, finalment, serveix per dividir la societat catalana en catalano-parlants i castellano-parlants crec que entre tots plegats haurem fet un mal negoci.

Albert Rubirola

T
R
A
Ç
A
T
E
I
X
V
I
C
/
O
L
O
T
/
F
I
G
U
E
R
E
S
../

D'OBLIGATS I D'OBLIGADES EL MÓN N'ÉS PLE!

El passat mes de desembre, una regidora d'ERC del nostre Ajuntament va presentar una interessant qüestió al ple del Consistori: sancionava la decisió que molt «conscientment» s'havia acordat i signat- de destinar 50 ptes., de les 400 que valia l'entrada al Nadal Diver, a projectes solidaris a Guatemala. Segons vaig llegir a la premsa, el seu argument era contundent: «no es pot obligar als ciutadans a ser solidaris».

Acte seguit, jo (i per sort molta altra gent) em faig la pregunta: Per què no es pot obligar a la solidaritat i, en canvi, sí se'ns pot obligar a pagar la col·locació de mil escultures, potser innecessàries i molt sovint de mal gust, a la nostra ciutat? A pagar la reconstrucció de la teulada de l'església de St. Esteve? A pagar cada vegada que aparquem el cotxe? A pagar mostres de pessebrisme a tort i a dret? A pagar...?

Totes aquestes, i moltes altres coses, les paguem tant si volem com si no. Mentre que per ara, em penso, portar els fills al Nadal Diver és un fet totalment voluntari, existint, a més, altres alternatives lúdiques durant les festes on, a part de pagar bastant més pel mateix servei, tens la possibilitat de «no haver» de contribuir a cap acte de solidaritat forçosa. Pagues molts més diners però t'estalvies l'obligació de destinar 50 pessetes de la teva butxaca a una causa que, més que justa, és necessària.

I amb tot això, no vull dir que no estigui d'acord amb el fet que des de l'Ajuntament s'obligui a destinar els nostres diners a determinades instal·lacions o estructures més o menys necessàries. Precisament aquesta és una de les seves funcions més importants com a govern escollit democràticament. Però m'agradaria que qui utilitzi aquest argument per impugnar públicament un acord, s'adoni que són moltes les obligacions que se'ns imposen políticament, i entre elles, la de ser solidari no seria- si realment es tractés d'una obligació- ni la més injusta ni la més desgavellada.

Són poques les vegades que des del nostre Ajuntament es prenen mesures que «afavoreixin» col·lectius de joves olotins que estan treballant per alguna causa. I, personalment, em sap greu que gràcies a la política destructiva, precipitada i poc fonamentada d'algun grup de l'oposició, es frustrin aquestes escasses iniciatives.

Aquest fet, em porta a plantejar-me una altra pregunta: no sou vosaltres, els que us dieu polítics, els que realment us sentiu **obligats** a qüestionar qualsevol proposta que presentada per un altre grup, sense ni tan sols reflexionar-hi dos minuts? Dóna la sensació- o almenys a mi me la dóna - que treballem amb l'**obligació** d'aconseguir protagonisme al preu que sigui.

Cal dir, és cert, que tampoc no us ho han posat difícil, doncs

tenim un equip de govern amb una doble virtut: sap prendre acords i, ahora, sap «desprendre's» dels acords que ha pres. Per fer-ho, com és lògic, només cal no tenir cap mena d'argument ni de criteri.

La tercera cara de la moneda (perquè a vegades n'hi ha tres), és a dir, la resta de grups de l'oposició, també han tingut en l'assumpte un paper admirable: callar i no dir res. Tots s'afanyen a tirar-se floretes tot atribuint-se els qualificatius de progressistes i renovadors. Però quan tenen l'oportunitat de defensar -o si més no, de qüestionar-se- un acord que reuneix alguna d'aquestes característiques, posen el cap sota l'ala. Potser consisteix en això l'oposició?

Malgrat tot, em reconforta constatar l'alta participació de la gent **voluntàriament** solidària i em serveix de base per creure que la idea no era tan desgraciada com se'ns va voler fer creure, quan tots van aplaudir la demagògica expressió «no es pot obligar als ciutadans a ser solidaris».

Nois, endavant amb aquesta política tan enriquidora, arribarem lluny !! Tots plegats.

Jo, de gran, tampoc seré convergent, tal com manifesta al butlletí *La Traca* la nova regidora; ni ara, de jove, penso ser d'ERC.

Tura Costa

COM MÉS PETITA ÉS LA NOU... MÉS FRESSA REMOU

“ Tot just s'acabàven d'escolar els últims dies de l'any, que encara se succeïen informacions dignes de ser comentades en aquesta secció. De totes maneres, un servidor encara intentava mantenir una innocent esperança que l'any 98 ens deparés únicament informacions d'aquelles que, les agafis per on les agafis, no deixen de ser serioses. Si em pensava deixar de fer aquestes pàgines de la nou, anava ben errat. Tot just començar l'any, els Reis Mags es dedicaven a repartir euros a les Preses, a Santa Pau decidien promocionar com a atractiu turístic la nova depuradora, i el primer olotí de l'any és clavat a l'infant que la Verge del Tura té a la falda. Tot plegat, ja us dic jo que comencem bé l'any. Veient aquest panorama, només em resta exclamar una vegada més que, com més petita és la nou, més fressa remou! ”

COMPETÈNCIA NATAL

Un dels primers actes inal·ludibles de l'agenda anual de tot alcalde, en el cas d'Olot, Isabel Brussosa, és la visita protocol·lària al primer infant nascut en el present any.

Seguint la tònica d'anys anteriors, el mèrit ha recaigut en una parella originària de Gàmbia, que amb aquest ja hauran tingut el seu cinquè fill. Aquest fenomen però, no deixa de ser curiós, si tenim en compte la particularitat de la Verge del Tura, patrona dels olotins; tot i que desconec si a Montserrat experimenten el mateix fenomen.

El que sí està clar és que des de fa uns anys, aquest col·lectiu ens està passant la mà per la cara a la resta. Si al president Pujol no li ha funcionat l'eslògan de «fer país», potser si ens ho agaféssim com una competició, els índex de natalitat podrien millorar, i més encara, si tenim present com és de divertit de fer-los. Això sí, pel mètode tradicional.

QUIOSC TURÍSTIC

En la darrera sessió plenària del 97, la regidora Anna Plana va confirmar que, d'ara endavant, els quioscos de concessió municipal que hi ha a Olot exerciran funcions d'oficina d'informació turística i municipal, gràcies a un conveni amb l'Ajuntament, pel qual cada quiosc rebrà

més de 200.000 pessetes anuals per realitzar aquesta tasca. Sembla ser que aquesta iniciativa ha vingut motivada pel fet que l'oficina de turisme, fins ara l'únic punt d'informació de la ciutat, no donava l'abast.

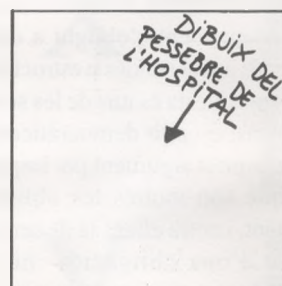
Un servidor, que a l'estiu i per Setmana Santa és dels pocs que no marxen fora d'Olot, i que degut a aquest sedentarisme vacacional es fa uns tips d'orientar turistes que busquen desesperadament volcans d'aquells que treuen lava a dojo, o que volen saber l'horari de visita de la «catedral d'Olot» -Sant Esteve-, veig ben clar que fent aquest servei gratuït he estat fent el prèsec. No us penséssiu que ara també reclamaré les meves 200.000 pessetes, però si a partir d'ara em demanen alguna direcció, els engegaré a la línia 4 del metro d'Olot, amb accés directe per les escales del capdamunt del Firal.

PESSEBRE INVISIBLE

És ben cert que qualsevol tipus de mostra que vulgui guanyar-se un prestigi, ha de posar una especial atenció a les novetats. La Mostra de Pessebres d'Olot d'enguany no n'ha estat una excepció, atès que en el primer lloc de la relació d'indrets on la Mostra hi exposava els pessebres, hi figurava el naixement ubicat al pati interior de l'Hospital Sant Jaume. Seguint l'ordre establert al fulletó, hom s'encamina al pati de l'Hospital, i oh! sor-

presa, no hi ha cap indici del pessebre en qüestió. Però no ens hem de deixar enganyar pas per la vista, doncs uns profans del pessebrisme com nosaltres, segur que mai no captarem la bellesa i harmonia d'un pessebre invisible, novetat que els brillants organitzadors decidiren anunciar en primer lloc, en la llista de les diferents seus de la ciutat.

Fem doncs, com els personatges del conte del «vestit del rei», i aplaudim una vegada més la iniciativa, que tot i que segurament va ser el pessebre més comentat, pocs diners devia costar als organitzadors.

DEPURACIÓ TURÍSTICA

A mitjans de gener, Santa Pau va inaugurar la seva nova estació depuradora. Si tenim en compte que la majoria de municipis garrotxins per on hi passa el curs del Fluvià tenen depuradora, aquesta notícia no tindria més importància que la de qualsevol millora notable en el sanejament d'aigües.

Però si alguna cosa ha atret la nostra atenció cap aquesta informació, ha estat el fet que l'alcalde de Santa Pau, amb la seva dèria de promocionar turísticament el municipi, ha anunciat que aprofitaran la singularitat de la nova depuradora com un nou atractiu turístic més.

Així, d'ara endavant, a més de visitar el castell, anar en globus, transitar pels volcans amb carrilet, passejar amb carruatges o perdre's per la Fageda, els visitants podran disfrutar les seves vacances a muntanya, tot observant com les aigües residuals de Santa Pau es «tracten dins un mateix tanc, de forma seqüencial». Ai, festa, poder veure les deposicions dels santpauencs de forma seqüencial! Potser el nombre de visitants se'ls desborda i els hem d'ensenyar la depuradora d'Olot, o organitzar la «ruta del cagalló». I després, tots a menjar fesols i a veure el seu destí final.

COMPLICAR-SE LA VIDA

El Consorci de Normalització Lingüística de la Generalitat de Catalunya, té previst realitzar un estudi del nivell de català del personal de l'Hospital Sant Jaume d'Olot, per així definir el nivell lingüístic dels diferents estaments laborals del centre sanitari, i en funció dels resultats, programar cursos de formació que permetin millorar el nivell.

Per evaluar el nivell lingüístic, s'ha programat una revisió ortogràfica i gramatical de la documentació pública del centre, i a partir d'aquí es pretén evitar possibles errades ortogràfiques o gramaticals.

Ja són ganes de complicar-se la vida, els estudis del Consorci de Normalització.

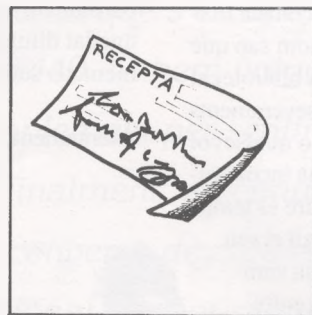
Tot i que per una banda és positiu que el personal sanitari no faci faltes d'ortografia, precisament és aquest el sector amb fama de fer mala lletra. Si ara es volen dedicar a desxifrar els escrits, informes i receptes de l'Hospital, més val que revisin únicament els textos mecanografiats, perquè si no ho fan així, potser no acabaran mai.

BRACONS, QUINA ROCA!

A finals de desembre, una roca de 350 tones es va esllavissar des d'una alçada de 800 metres, sobre la carretera de Bracons, provocant l'enfonsament d'un carril de la calçada. Tot i que gràcies al fet de deixar un carril lliure, no ha suposat un impediment per tallar el trànsit s'ha fet necessari contractar una empresa especialitzada perquè retirés la pedra. A l'hora de treure-la però, s'ha optat per esmicolar-la amb compressors, de mica en mica, en comptes d'utilitzar la ràpida però sorollosa solució dels explosius, no fos cas que la fauna de l'entorn se'n ressentís.

No deixa de ser curiosa aquesta preocupació de les autoritats per l'entorn de Bracons, si tenim present que en un futur proper s'hi pensa fer un túnel. Que potser a l'hora de construir-lo es dedicaran a foradar la muntanya amb pic i pala, en comptes de fer servir explosius?

I parlant d'explosius, encara sort que la roca no ha caigut dintre el terme de Santa Pau, que encara l'haurien explotat, en aquest cas, turísticament.

Jordi Serrat i Viñolas

BREUS

Un grup de veïns del Nucli Antic d'Olot ofereixen una recompensa per a qui desxifri els horaris de tancament del carrer de Sant Rafel.

Després de les acusacions de dones maltractades pel marit, i homes apallissats per la muller, detenen a Olot una dona soltera que s'havia donat un cop tota sola.

Desestimada la proposta d'un regidor, de convertir els nous lavabos automàtics en punts d'informació turística. «No sé perquè s'hi ha votat en contra, si després d'anar-hi de ventre fan olor de camps acabats de femar», ha dit el regidor.

L'empresa Jet Oil ha patrocinat part de la cavalcada dels Reis Mags d'Olot. Així, a més de carbó, aquest any, els Reis han portat benzina.

La forta condensació d'humitat que es forma al pavelló de lona d'Olot impossibilita que els atletes hi disputin competicions perquè rellisquen. L'Ajuntament ha manifestat que canviarà la lona, però de la relliscada que varen fer en comprar-la no n'han fet cap comentari.

Fracassa la primera reunió de la recentment creada comissió de trànsit de l'Ajuntament d'Olot. Un dels membres que va arribar-hi tard exclamà: «És que Olot està impossible».

Enguany els Reis Mags, al seu pas per les Preses, en comptes de repartir caramels, donaven euros. Proves com aquesta confirmen la nova teoria que els Reis venen de Maastrich, i no pas de l'Orient. De moment l'Església no s'ha pronunciat sobre l'afer.

EL MESTRE LLORENS REIVINDICAT

Sense ànim d'entrar en polèmiques, només voldria aclarir alguns dels errors, -què hi farem, "errarum socialistas est" - dels quals abusa el regidor del PSC Albert Bramon en el seu article «Curs de cosmologia a càrrec d'en Carles Llorens» (440-nº25), deformant la realitat per tal de garantir-se l'exactitud de les seves tesis i, paral·lelament, negar la brillantor del discurs del Mestre Llorens. Bramon parteix un cop més d'un principi erroni quan afirma que el Mestre Llorens estableix les seves lleis de l'Univers basant-se en el fet que els socialistes són responsables de tots els mals passats, presents i futurs... No! Diguem mil vegades no! Sr. Bramon, aprofundeixi en l'opinió del Mestre, profusament publicada en multitud de papers enquadrats o simplement grapats com aquest.

El Mestre Llorens és un autèntic menestral en el sentit històric del terme: pertany a una confraria. A quina confraria, es demanarà qualsevol socialista incult? A la confraria dels devots del poder. El Mestre sap molt bé que amb el poder hi convé estar bé. I qui és el poder avui dia? , es demanarà el penitent socialista. Doncs Convergència, que combina la tinença del poder amb l'elegància del saber estar. Sí, però què passarà si un dia per un casual, els socialistes arriben al poder? -es demanarà segurament més d'un inconscient socialista. Doncs res, el Mestre Carles continuaria estant amb el poder. Per tant, Sr. Bramon, aquesta primera puntualització ja desmunta la principal de les seves tesis. Doni's per assabentat: el mestre Carles no és intrínsecament anti-socialista, és un esforçat menestral del poder establert. El segon error és no haver llegit atentament l'article PrePrint del Mestre. Vostè afirma que Llorens diu que quan un socialista ENTRA a la biblioteca, salta el detector... Per sort, tothom sap que el detector només salta quan el socialista SURT de la biblioteca! Un cop més queda al descobert la falsedat dels seus asseveraments Sr. Bramon! Per altra banda, relacionar socialisme o qualsevol altra forma de ideari dit de progrés amb cultura, és una incongruència en aquests temps. Si vostè en comptes de perdre el temps inventant tesis per desacreditar el Mestre, hagués llegit el seu clarificador article «La fi de la cultura», o alguna cosa similar, que es va publicar al «Plafó» se n'adonaria que la cultura ja no està reservada als companys de viatge de l'esquerra..., la dreta també és culta, senyor meu! I és el Mestre Llorens qui empeny amb força la senyera dels joves erudits conservadors contra els vells intel·lectuals progressistes. Cert que alguns perversos esquerranosos diran que això s'assembla com un ou a una castanya, però... Què voleu que diguin aquells que no saben acceptar la derrota dels seus plantejaments, ni adaptar-se

amb humilitat a la nova política suggerida tan amablement pel Mestre Llorens? Finalment el tercer error, el que demostra abastament el total desconeixement de la realitat del Sr. Bramon. El Mestre Carles, no va veure la llum resplendent del convergentisme picant de cap contra la fotocopiadora de l'Olotí. La seva afirmació és falsa per dues raons:

1- L'Olotí no tenia fotocopiadora, tinc tot un dossier sobre el tema, a disposició dels joves erudits de la cultura interessats en aprofundir en la mecànica i l'equipament de la premsa, que per cert juntament amb les preferències alcohòliques dels redactors, són els punts menys estudiats encara

d'aquest tresor formatiu/divulgatiu nostre que és sens dubte la premsa comarcal.

2- Tothom que segueix mínimament els passos del Mestre sap com va anar això de veure la llum, però com veig que no és el seu cas, permetim explicar-li-ho. Llorens va sentir la revelació directament de l'esperit d'en Torras i Bages mentre esperava per travessar el semàfor del davant de l'Hospici. Diversos testimonis fidedignes coincideixen en afirmar que li va dir el següent: «Carles, aixeca't i travessa que està verd, i no t'oblidis mai que no tenen ningú com tu, ves fent mèrits, organitza centenaris, estigues a primera fila a l'hora d'aplaudir, transmet als militants i joves cadells els valors del cofoïsme, defensa allò indefensable amb unghes i dents quan vegis amenaçat el poder i tindràs la teva gratificació, un dia seràs número dos a les llistes de l'Ajuntament d'Olot» -I, si m'esforço una mica més, no podria ser el número u?» Llorens, conduirà el poble escollit, però no t'asseuràs a la cadira d'alcalde» -Faci's la teva voluntat, -diuen que va dir senzi·llament-

Sr. Bramon, espero que la imatge de sectari partidista i flac de pensament que vostè volia representar del Mestre Llorens, hagi quedat diluïda per sempre, i també que vostè reconegui públicament els seus errors.

Atentament,

Àngel Parada,

Hagiògraf amateur del Mestre Llorens

JOVES AMB IDEOLOGIA / JOVES DESIDEOLOGITZATS

“ La subsidiarietat arriba sovint també a l'àmbit del pensament.

Els joves, avui, si no és per repetir l'eco dels missatges que llancen els adults, no tenen cap tribuna per explicar-se. No deu ser casualitat que dies enrera, a Olot, hagin sorgit novament una sèrie de pintades a les parets, un dels pocs reductes de llibertat que s'escapa al control de tots els poders.

Des de la redacció de a 440. m hem volgut propiciar una xerrada informal entre joves, simplement per sentir-los parlar, perquè fessin córrer sentiments i idees. Finalment, en contra de les nostres previsions, aquella improvisada conversa de cafè es convertí en un debat intergeneracional que tot seguit us relatem. ”

GENERACIÓ X

G Joan Serra.- Generalment, els vells parlem dels joves i quan els vells parlem dels joves solem afirmar que els joves no tenen ideologia. I pel que fa a la vostra generació, que se sol titllar de generació-escombraria, una generació que no arribarà enlloc, hom té la impressió que aquesta idea prové justament de la generació que governa, de la generació que ocupa llocs de treball. Passa una mica com en les herències: l'avi traspasa el seu llegat als néts, no pas als fills; vosaltres, d'alguna manera sou una generació fill, per tant no tindreu herència, sinó que en tot cas la tindrà la generació que vingui a darrera. Una de les característiques d'aquesta generació-escombraria és que no té ideologia. És un col·lectiu ampli que no té ideologia, ni valors, ni creences, ni expectatives, en definitiva que no té res. El problema d'aquesta generació no és que se'n vagi de casa, sinó que només es queda a casa. Se l'acusa de romandre permanentment en un estat d'adolescència, que té por de fer el pas cap a la vida adulta. Per tot això ens va semblar que podia ser un tema interessant, sempre que es tractés des de dins de la joventut, no pas mediatitzat pels vells. Es tracta doncs de parlar d'això, de si vosaltres us sentiu identificats amb aquest perfil, si us considereu efectivament una generació-escombraria i de si, en tot cas, contrarresteu aquest missatge amb una visió més edificant.

Nosaltres, per contra som una generació que en nom de les ideologies, ens hem carregat les creences. Ara sembla que passa just el revés. En definitiva, heus aquí una bateria d'interrogants per propiciar el debat intervós.

Tura Costa.- Jo penso que som una generació-escombraria o sense ideologia si la comparem amb la generació que ens precedeix, o sigui vosaltres, que va viure una època en què hi havia ideologies molt més fortes i sobretot una cosa per què lluitar, a favor o en contra. I d'alguna manera, vosaltres heu fet realitat o no, aquestes ideologies -jo penso que en part sí però que ha arribat un punt que tot ha quedat estancat- i que tot això ens ha deixat una mica amb el cap buit, sense espai. Però, en canvi, han sorgit altres valors, com ara el voluntariat o el de la solidaritat, dels quals abans ni se'n parlava, ni us preocupaven massa, uns valors una mica més ben perfilats, no tan generals com abans, sinó molt més fins, més especialitzats.

Josep Navarro.- Jo no crec que siguem la generació-escombraria. Primer perquè és una generalització abusiva. De joves, n'hi ha de moltes menes i sempre deu haver estat així. Si ens costa passar

de la joventut a la vida adulta és perquè les circumstàncies ens ho han fet més difícil, no tenim gaire marge de maniobra.

Tura Costa.- Jo trobo que tot això és conseqüència d'allò per què varen lluitar ells. Ells van lluitar perquè tothom pogués anar a la Universitat, tenir uns estudis, etc..., i ara realment tothom ho pot fer.

Lluís Salavedra.- A mi em sembla que el que s'està perdent és el sentiment de col·lectiu, els espais on la gent es troba per parlar. Primer de tot, la vida de cafè s'ha perdut moltíssim. Ens podem passar hores davant d'una Coca-cola sense tenir res per dir. És així de fort. Falta entrar en matèria, si no és una qüestió de pur safareig. Partint d'aquesta pèrdua de l'hàbit de la conversa, ja és difícil que es creïn col·lectius i encara més si considerem que la societat està exigint cada vegada més individualitats. S'ha d'estar preparat per competir. És fort, però és allò de no mirar mai pels altres, de mirar sempre per un mateix i d'anar tirant. Com que és una lluita aferrissada, només serveix el cop de colze, prescindint del que et pugui ensenyar aquell que tinguis al costat.

Tura Costa.- Doncs diuen que estem en l'època de l'associacionisme i el voluntariat.

Lluís Salavedra.- Això s'està venent com una moda, no crec que vingui d'una necessitat que surti d'un mateix.

Tura Costa.- Abans potser la gent s'associava per idees, en canvi ara la gent s'ajunta per valors concrets i per interessos, pel fet de creure que una societat ha de tenir determinats serveis, perquè creu que els nanos han de tenir determinats valors escoltes.

Miquel Àngel.- De tota manera, el problema no és tant per què s'associa la gent sinó el volum de gent que s'associa. Abans, tinc la impressió que podíem parlar de multituds.

Josep Navarro.- Em sembla que no. Penso que s'ha idealitzat molt aquella època de reivindicacions i moviments ideològics. Jo no hi era. Sembla que s'haguessin fet grans coses i que tothom participava del moviment. Ara hi ha associacions, hi ha gent que s'interessa i que té ideologia, però no tothom.

Lluís Salavedra.- A més hi ha com una enyorança, una melancònia del que va ser el Maig del 68. Tothom diu: "a la meua època vam sortir a lluitar". Sembla que es lamentin que no torni a passar ara. I per què ha de passar, si gairebé ho tenim tot.

Tura Costa.- A la nostra època costa molt de posicionar-te davant d'una cosa. Jo mateixa em puc sentir molt comunista, però per més que m'entestés a reunir gent, seria molt difícil lluitar perquè no hi ha un règim tan clarament marcat cap a un cantó ni la gent té idees tan radicals.

Lluís Salavedra.- Una mica les tendències polítiques d'ara ja ho estan demostrant, s'estan estovant, se'n van tots cap al centre.

Pep Fargas.- La història la fa el poder i la nostra generació és la que té el poder ara i són els que van viure el Maig del 68, que per això es magnífica. Quan jo tenia la vostra edat es magnificaven unes altres històries, que eren els que tenien el poder aleshores, com la de l'Alcázar de Toledo. Quan la vostra generació tingui el poder que us correspondrà per la lògica del relleu generacional, també imposareu la vostra història. El que passa és que hi ha una dialèctica diferent respecte d'allò que tu emmarcaves, en el sentit de dir "joestic davant d'una Coca-Cola sense no poder dir res" o "estic buscant aquell espai ideal i no el trobo"... Qui és que té la voluntat o la consciència de la capacitat de modificar l'entorn?. Quan nosaltres érem joves, no tots els joves érem així, érem una quantitat no sé si més o menys que ara, no ho sé, però no era tothom.

ESTEREOTIPS: el mite del 68

E **Joan Serra.**- Pàgina de l'*Avui* d'una periodista jove que descriu una nit a Barcelona. Primer ambient: Hard Rock, Fashions Cafè, la botigueta de la Princeseta de Mònaco; 2on ambient; local Pedro Cortés; tercer ambient: el Submarí de l'Spielberg.

Miquel Àngel.- Per a mi no. Per a mi és baixar, passar per *L'Ovella negra* i anar-te'n per tots els baretos de la part vella de Barcelona.

Tura Costa.- És com si nosaltres caracteritzéssim la vostra generació com la parella que s'encarxofa davant de la televisió esperant que arribin els fills, preparant el dinar, planxant i anant a dormir. Això és el que fa la vostra generació.

Joan Serra.- Però no ens enganyem, aquesta generació existeix.

Lluís Salavedra.- Nosaltres no ens hi trobem mai al Hard Rock, en tot cas és gent encara més joveneta.

Joan Serra.- La samarreta Hard París és la samarreta més vista entre els divuit i els vint-i-dos anys, amb diferència.

Josep Navarro.- És com si diguessis que tots els joves van de pastilles i de Pubs. Sisplau...!

Només faltaria!

Tura Costa.- Sempre es té tendència a generalitzar, i generalitzar per les coses dolentes. Costa molt que, en referència a la nostra generació, potenciïn el costat bo o més sa socialment. Per contra,

es remarquen molt els "pastillers", els skinheads, el malbaratament, la despreocupació. Poques vegades es parla d'una època en què s'estan descobrint valors que abans ni es plantejaven.

Joan Serra.- I per què no es remarca això altre?

Miquel Àngel.- Tinc una cita aquí d'un article d'en Jordi Pujiula que diu: "ens movem pràcticament entre la inèrcia i la inoperància". Suposo que una mica el que han fet els governs és crear això, inèrcia i inoperància. Abans, quan t'aixecaves al matí et podies preguntar per què, però és que ara, no. T'aixeques, fas una sèrie de coses, sense saber perquè les fas. Ja no es diu: no vull que tingueu ideologia, simplement no es planteja res perquè la tinguis. Jo diria que s'està creant una mica una societat d'autòmats.

Joan Serra.- I vosaltres quin paper hi juegueu?

Miquel Àngel.- Nosaltres som els de l'inrevés, som bastant parcials, suposo que tots poc o molt hem participat en projectes socials o polítics. I encara nosaltres tenim sort, perquè porto tres mesos vivint a França i allà és pitjor que aquí. Tota la gent jove encara està molt més desconnectada de tot el que pugui ser una iniciativa cultural...

Tura Costa.- Als EUA la gent es mereix el nom de generació X i si cal de Z perquè és una gent completament despreocupada de qualsevol situació de la vida.

Joan Serra.- L'argument d'una de les darreres pel·lícules del cinema francès: una nit, quatre tios, dues pistoles, un cotxe, diversos assassinats.

Miquel Àngel.- Tot el merder va començar amb el senyor Tarantino. Violència per violència. Ells el que haurien de dir és: mira quina animalada! El problema és que ara ja no ho veuen com una animalada, sinó com una aventura.

Josep Navarro.- Molta gent va fent zapping, clic, clic, clic, fins que senten una pistola.

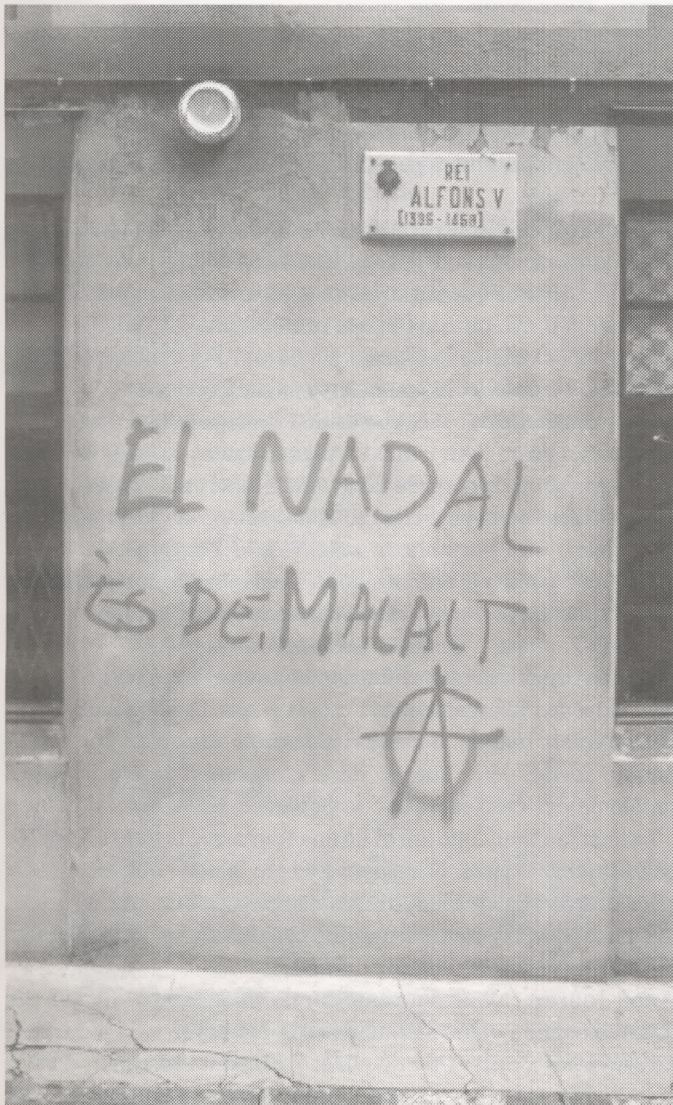
Joan Serra.- No pot ser que aquest fos l'interès de definir-vos a vosaltres com a generació.

Tura Costa.- Jo penso que tots els intents de catalogar-nos vénen de la vostra generació.

Josep Navarro.- Hi ha unes comoditats, hi ha una inèrcia, tota una sèrie de coses.

Miquel Àngel.- Jo crec que canviarien molt les coses si des dels mitjans de comunicació i des de les escoles es plantejés la pregunta a un mateix. Et trobes amb amics que et diuen: "he fet això, he fet allò". I quan els preguntes per què, queden completament descol·locats.

Josep Navarro.- Avui llegia al diari que vuit o nou anys enrera, els nens jugaven fins als tretze anys amb jocs de taula, ara a partir dels nou ja juguen amb l'ordinador. Cada cop pitjor.

E L SEXE

Joan Serra.- Ara l'edat en què es comencen a tenir relacions sexuals és a partir dels 12 anys.

Tura Costa.- Això deu ser la generació que ve darrera nostra.

Josep Navarro.- Deu ser la generació nintendo.

Tura Costa.- És veritat que es potencia l'individualisme. Als esplais, per exemple, cada vegada hi ha menys nens, i no perquè els nens no necessitin temps de lleure, sinó perquè la gent cada vegada hi creu menys en aquestes coses i si tenen el nen enxufat a l'ordinador ja els està bé.

Lluís Salavedra.- D'alguna manera s'està buscant que els joves tinguin els seus valors, lluitin conjuntament. Abans si volies educar el teu nano amb uns valors, el portaves a un esplai, als escoltes, ara el porten a anglès, a informàtica i quantes coses més puguin ser útils per sortir-se'n en el futur. Preparació tècnica.

Josep Navarro.- Sembla que a la Universitat abans hi havia un caliu, ara tots són hòsties per passar a davant.

“NUEVAS GENERACIONES»

Joan Serra.- Vosaltres, quan passeu pel passeig de Gràcia i veieu la parada de “Nuevas generaciones” què penseu?

Tura Costa.- Jo és que hi vaig un cop l'any, a Barcelona.

Josep Navarro.- Igual que com van xiular a en Raimon.

Tura Costa.- Jo no. Trobo que no és pas el mateix. Que hi hagi joves del PP ho trobo totalment lògic. Trobo bastant més greu que hi hagi gent gran, de la vostra edat, que sigui del PP perquè vosaltres ho vau viure. Nosaltres no, i per tant, hi ha algú que pot pensar que és millor. Que xiulen a en Raimon a Madrid...? Penseu que va ser més un acte de rebequeria i que a ell encara li va fer bastant de bé.

Miquel Àngel.- Però qui et penses que era el públic majoritari? Eren els prototipus d'aquesta generació.

Josep Navarro.- És que potser la generació-escombraria són “Nuevas generaciones”...

La veritat és que quan comences a pensar t'espantes. Un dia, tornant de BCN amb l'autocar d'estudiants vam tenir una llarga conversa entre uns quants. Quan vam arribar a Olot, vam baixar de l'autocar, completament acollonits del que havíem parlat, de per on van les coses, allò que deies que petarà. La cosa està tan embolicada que ja no saps per on agafar-la.

Lluís Salavedra.- No, o perquè baixeu de l'autocar i cadascú té la seva vida i està embolicat amb les seves cinquanta mil coses diferents de les que té el del seu costat.

Tura Costa.- Costa molt de donar el pas, de discutir a fer.

CULTURA

Joan Serra.- L'altre dia era a Barcelona. Vaig anar a veure l'exposició d'en Calder. Mitjana d'edat: entre 50 i 60 anys. A Olot, no participeu gairebé en res: no aneu a teatre, no aneu al cine-club, etc..

Tura Costa.- Em sembla que us heu equivocat

amb la gent que heu triat per aquesta conversa. Nosaltres sí que anem a teatre i anem al cine-club. Això ho hauríeu de preguntar a algú que no hi vagi.

Josep Navarro.- Hi ha la qüestió dels diners. Tres mil peles per anar al teatre no les tinc.

Joan Serra.- Que la gent de la vostra generació no sigui usuària de cultura no crec que sigui un problema econòmic....

Tura Costa.- És bastant important.

Miquel Àngel.- Em penso que un dels debats dels grossos que hi hagut ha estat que al Museu Comarcal hi anés algú, perquè tenen un,... visitants per dia.

Anna Juárez.- Nosaltres anem al teatre i tot això perquè no ho havíem pogut fer. Ara tots els nanos de l'escola com a mínim van dues o tres vegades al teatre, els fan concerts en directe, la tira de coses. I en canvi, com que precisament tot això ve de l'escola, deixen d'anar-hi.

Tura Costa.- Potser això no hauria de venir de l'escola sinó de casa.

Pep Fargas.- La nostra generació no és pas una generació que es caracteritzi precisament per anar al teatre. El vuitanta per cent de la nostra generació anava a les discoteques, feia *guateques* i mirava el futbol, exactament el que fan ara.

Lluís Salavedra.- Jo justament quan vaig al cine-club els divendres, n'hi veig molts de joves, quasi per dir-te la meitat dels espectadors.

Xavier Rusalleda.- Em penso que no es tracta de confrontar dues generacions. Primer perquè el concepte de generació és com de goma, cadascú se l'adapta a la seva conveniència. Aquí parlem d'una generació i segurament que no ho som, ni vosaltres tampoc, en canvi el que sí trobo interessant de la proposta que va fer en Joan era com percebieu per edat què està passant entre els joves de 18 a 25 anys.

Miquel Àngel.- Jo no conec cap població catalana que tingui tantes associacions com a Olot. Una vegada em van ensenyar un paper ple de cites que parlaven de la joventut. La més antiga era del segle VII aC, una de l'època romana, una de l'edat mitjana, una de l'època romàntica i una d'ara: la joventut d'avui és l'hòstia, no fa res. I d'aquí a cinquanta anys passarà el mateix.

Xavier Rusalleda.- No sé si és una falsedat pensar que la gent jove pel fet de no tenir tantes càrregues, tantes cadenes és la que es pot permetre de pensar i actuar amb llibertat. Per mi l'interès està en quina percepció es té d'aquest sector tan heterogeni. La gent jove d'ara vertebrava la seva vida a l'entorn de...valors, antivalors o no-valors, es mou bàsicament per interessos individualistes, es mou a remolc de la pressió de la competitivitat, la supervivència..., de què, exactament?

Miquel Àngel. Jo voldria fer un incís sobre això, perquè abans heu parlat de l'allargament de l'estada a casa. Dèieu que els joves, abans, volien marxar al més aviat possible, etc., etc. A part de la pressió social, de la qüestió de la competitivitat, etc., hi ha el problema del creixement de la població. La mitjana d'edat se n'ha anat tan lluny que ara hi ha una franja que arriba fins als 28, que es queda a casa. Considera tots els factors, que els estudis cada vegada són més llargs i més complicats, que tot s'ha estirat una mica, que la puta reforma et fa estudiar obligatòriament fins al 16...

Anna Juárez.- No es pot veure com a valor, també? Perquè per nosaltres era un valor marxar de casa i guanyar-te la vida, però en canvi per a ells, el fet de poder viure amb fills grans a casa, amb la diferència que hi ha de parers i d'opinions, sense tirar-te els plats pel cap, té un cert valor, també.

I DEOLOGIES

Joan Serra.- Quin és aquest món sense murs, sense marcs, sense fills, dels joves d'avui?

Lluís Salavedra.- És que tornem a voler buscar un eix vertebrador ... i no hi és.

Josep Navarro.- Tampoc no és individualitat, som partits amb determinades propensions.

Tura Costa.- És especialització en tot, en treball, en ideologies, en valors.

Josep Navarro.- Surts a Olot, per posar un exemple, i en cada bar hi ha gent diferent, que vesteix diferent, que pensa coses diferents... i a vegades, et quedaries a casa.

Miquel Àngel.- Abans pots hi havia el bar dels nets i el dels penjats. Ara, hi ha el bar dels nets, dels seminets, el bar dels pulcres, el bar del bruts, dels semibruts...

Anna Juárez.- Jo he sentit a dir a una meua filla: "plego d'anar amb aquella colla perquè van al Lucky".

Joan Serra.- Sense aquestes grans ideologies, com el veieu el món? Un món així, múltiple i res més?

Tura Costa.- No. És un món sense grans ideologies homogènies, però amb moltes ideologies heterogènies i molts valors petits que si tu trobes la manera d'encaixar-hi et pots sentir molt realitzat igualment.

Lluís Salavedra.- És aquesta incapacitat de reunir una massa que t'acaba fent conformar amb un petit granet de sorra que hi puguis posar, per petit que sigui.

Tura Costa.- Olot, en aquest sentit és molt frustrant. És allò que dèiem abans, perquè un valor que et creus i és teu, et penses que hauria de tenir una repercussió bestial, i t'adones que no.

Josep Navarro.- De fet, quan passen coses grosses, la gent es mou.

V IOLÈNCIA

Joan Serra.- Diuen que la generació-escombraria és el producte del capitalisme més ferotge, en el qual l'única opció que queda és el recurs extrem a la violència. Us hi sentiu identificats amb aquesta tesi?

Miquel Àngel.- Amb el capitalisme, totalment.

Quant al desig de la violència, jo més aviat parlaria d'una estètica de la violència.

Joan Serra.- Però sí que s'ha produït estadísticament, un

increment de la violència bestial, cosa que ens permet fer una extrapolació del fenomen a nivell de generació.

Josep Navarro.- No ho entenc això. No era abans que us barallàveu a cops de roc entre les colles dels barris? Ara la gent no va pel carrer fotent-se cops de pal. Hi ha aquests rapats que van a la caça d'algú - hi van en grupet perquè un de sol no hi sap anar-.

Xavier Rusalleda.- Aquí estem parlant de dos mons diferents. Una cosa és parlar de la infantesa, que és on tothom s'acaba rementent, i l'altra el món de la joventut. El món de la joventut és justament la descoberta del coneixement, és on un ja té idees i és capaç de lluitar per defensar-les, per tant d'arribar a extrems que en una altra situació, la de l'obligació, la dels vincles familiars, no et permeten fer amb tanta llibertat. Per això torno al fet que la gent jove, que per tradició -sempre hi ha hagut una lluita intergeneracional- s'enfronta amb l'estatus precedent, sembla haver renunciat a canviar les coses. La violència és un succedani de l'acció. L'acte violent és un "acte" d'afirmació, un gest vital real, cosa que és discutible d'aplicar al fet d'anar a una conferència o a veure una exposició.

Tura Costa.- Penso que tornem a estar allà mateix. La violència és un camí, és una manera de veure la vida, és un valor, que hi ha joves que sí que la tenen i joves que no. Joves que munten la seva vida al voltant d'ETA i tenen ideologies molt violentes...

Xavier Rusalleda.- La violència és l'acte de transformació més brutal, no només implica mort, sinó el venciment de l'altre, aconsegueixes un objectiu. No cal veure-hi un rerafons bo ni dolent. L'acte en si és acte, és concret, és un fet. És veritat que hi ha tota una sèrie de gent que viuen l'estètica de la violència -hi ha un joc de repulsió i atracció-, el que no té valors a darrera, l'aplica de la manera més directa, el que té un determinat tipus de valors -que també en podríem dir escrúpols- s'hi deixa portar per l'estètica. Perquè davant del món, per més complicat que sigui, una persona com a jove no es rebel·la d'una manera més contundent, no proposa, no juga, no assaja...encara que fracassi. Sembla que ara l'explicació sigui que no hi ha una ideologia de fons, però és que les nostres ideologies (i la dels nostres avantpassats) eren molt febles, en el fons.

Tura Costa.- Si considerem la violència en els mitjans de comunicació, en el futbol, violència dialèctica, etc., sí que és veritat que hi ha una estètica de la violència que molta gent segueix i hi acaba trobant el gust. Ja hi estem mig acostumats. No penso, però, que sigui un problema generacional, sinó un problema social que ens afecta a tots.

Josep Navarro.- Els presidents dels clubs no tenen pas la nostra edat...

Tura Costa.- La violència en si mateixa sí que respon a uns valors, és una resposta...

Josep Navarro.- Em sembla que en tot això hi ha fet molt la televisió. Abans, la gent s'horrificava amb les imatges violentes, ara a un jove de catorze anys veure una persona morta ni li va ni li ve.

Pep Fargas.- Hi ha una mena de percepció virtual de la realitat que no és autèntica. Tu veus cinquanta mil morts en un matí mirant la TV i és clar, això són morts virtuals, però no reals. Quan tu et trobes un mort de veritat, t'esgarrafes. Els meus fills van ser incapaços de venir a l'enterrament del meu pare per no veure una persona morta real. És molt diferent trobar-te un mort de veritat. O un apallissat. A tu et foten un cop de peu als morros i et comença a sortir sang pel nas i, carai, és tot un esdeveniment que marca la teva vida.

Joan Serra.- Coneixeu la revista "Rolling" que editen als EUA. Hi havia un article divertidíssim que analitzava les tres campanyes dels pantalons Levi's. En la primera associava els texans a una cultureta pseudhippi, natura, floretes, joves, etc. La segona campanya, a finals dels vuitanta, és terriblement sexual: Levi's completament cenyits per uns joves que van despullats de cintura per amunt. La tercera campanya recupera la figura de Bruce Lee que entra en una bugaderia repartint pinyes per finalment posar-se uns Levi's. Centrada, doncs, en la violència. Per què?

Pep Fargas.- Continua sent una violència virtual, igual que la d'en Tarantino. Si això mateix ho fas en teatre, no es podria aguantar.

Lluís.- Perquè és una cosa que es comença a menjar igual de bé que es menjava el sexe. S'hi està tan acostumat que bé, és aquella conformitat, aquella inèrcia. No són els anuncis de Levi's que són violents, és que fins els de Trinaranjus ho són.

Tura Costa.- És molt diferent la cultura europea de la cultura dels EUA, la del tercer món, de la mediterrània, i els joves són molt diferents a tot arreu.

Miquel Àngel.- Em torno a remetre una mica a l'estètica, perquè portar uns texans, fora de cap ideologia, comença a ser el simple exponent d'una estètica dominant.

Lluís Salavedra.- A mi d'un anunci, més que la violència o el sexe, em preocupa més el ritme de les imatges. Són anuncis que no et deixen pensar, tra-tra-trà, és el ritme que estem portant. Per què ara s'ha posat de moda el tecno? Per aquest ritme trepidant a què tothom està acostumat. Tu no netejaràs igual la casa si et poses un bolero o una música tecno. És la música que necessites per estar espitós, per sortir a la selva i mirar que no et fotin.

Ana Juárez.- Els anuncis que fan dirigits a la nostra generació

em fan més vergonya que els de Levi's. De cotxes, de perfums,...del que sigui.

Josep Navarro.- La televisió ha acabat sent una mala amiga.

RT

A

Pep Fargas.- A part d'aquests criteris estètics imperants, m'interessa saber si quan tu pintes, per exemple -faig una caricatura-, ho fas pensant que hi faràs negoci o pensant que l'obra que fas té tot un sentit.

Joan Serra.- Fins fa ben poc, l'acte creatiu, tot i ser un acte individual, tenia voluntat de transcendir socialment..., allò que imperava era el concepte de «jo social».

Lluís Salavedra.- Estàs parlant d'una època en què hi ha cinquanta mil persones que pinten, per això acabes posant l'esperança en el granet, canviar l'espai de conversa amb aquella persona..., jo no vull canviar el món. Hi ha molt de volat.

Miquel Àngel.- El que t'envolta ja fa que no et preguntis res.

Tura Costa.- Jo em resisteixo a acceptar això. Tots som minories i es ressalten les majories més banals.

Lluís Salavedra.- La depressió és la malaltia del segle XXI.

Josep Navarro.- Jo vaig sortir de l'institut pensant que la llibertat és impossible, justament perquè se t'acaba on comença la de l'altre. Ara va tot tan accelerat que ha de petar per alguna banda. I per altra banda, no crec en això de posar quatre pancartes.

Joan Serra.- I com porteu la idea freudiana de «matar el pare»?

Miquel Àngel.- Si el pare t'ha de mantenir fins als 28 anys, per què cony he de matar-lo?

Josep Navarro.- No n'hi ha cap necessitat. Està clar que ens hem tornat més conformistes.

CATALUNYA

C

Joan Serra.- Catalunya...Estat/nació, sí o no?

Tura Costa.- S'està parlant d'Europa.

Penso que no s'han de crear més fronteres sinó eixamplar-les.

Miquel Àngel.- No et sents gens valenciana?

Tura Costa.- Em sento tan meva la paella com

el gaspatxo.

Miquel Àngel.- Depèn de si tu mires des d'una situació present o des d'una perspectiva històrica.

Lluís Salavedra.- Oi que ens deixen editar llibres? No hi ha la necessitat de sortir al carrer.

Josep Navarro.- Tal i com va l'economia, és molt difícil lluitar contra tot això.

Lluís Salavedra.- La veritat és que ens comportem com si estiguéssim sedats.

La conversa és un anar i venir d'un tema a l'altre, cosa que en fa difícil la transcripció fidel. Quedi però, l'expressió d'unes inquietuds, d'un estat d'ànim, d'una determinada visió de la nostra contemporaneïtat.

Redacció.

CANVIS EN L'ORGANITZACIÓ SANITÀRIA DE LA GARROTXA

“ La sanitat pública sempre ha estat motiu de controvèrsia, no només per la seva naturalesa de “servei de primera necessitat”, sinó perquè s’organitza segons uns criteris polítics sovint difícils de compartir. La qualitat de l’atenció als malalts, l’adotzenament de les visites als ambulatoris, les llistes d’espera, els preus dels medicaments, la inclusió o no de determinades especialitats o de les anomenades medicines alternatives, com l’homeopatia, per exemple, han fet que sempre hi hagi hagut un nombre important de “descontents”. ”

Fa poc, concretament des de l'1 de desembre, ha començat a funcionar una nova àrea bàsica de Salut llargament esperada: la d'Olot, que abasta els territoris de Les Preses, Santa Pau i la Vall de Bas. Amb aquesta àrea es completa el mapa sanitari de la Garrotxa que disposa de tres àrees bàsiques de salut: la de Besalú, la de Sant Joan i la d'Olot.

Aquest canvi, que ha d'incidir substancialment en la millora dels serveis, ha fet aflorar de retruc un cert malestar entre els professionals implicats, sobretot entre l'antic personal de l'ICS que a partir d'ara passarà a dependre de l'Hospital Sant Jaume.

Com afectarà l'estructura sanitària de la comarca?

- Els metges deixen de cobrar per contingent (nombre d'afiliats que li eren assignats per l'antic sistema de "cupos") i passa a tenir una nòmina fixa.
- Es recupera la consulta d'infermeria, amb la qual cosa s'agilitza el servei.
- Es millora l'atenció al malalt, que passa a ser continuada (seguiment de l'historial clínic), afectant el temps de dedicació del personal sanitari: de dues hores i mitja diàries passen a treballar-ne sis.
- Programa d'atenció domiciliària als majors de 65 anys, independentment que estiguin malalts o no.
- Els tres nivells de la sanitat pública es redueixen a dos: centres d'atenció primària (ubicat a l'antic ambulatori) i les especialitats (centralitzades a l'Hospital

Comarcal de Sant Jaume d'Olot).

El servei Català de la Salut és la institució de la Generalitat encarregada del finançament de la sanitat pública, a partir del pressupost aprovat pel Parlament de Catalunya. Bàsicament té dues funcions: desglossar les partides i contractar serveis.

L'Institut Català de la Salut (ICS) és una empresa pública de serveis sanitaris, una mena de holding que disposa d'hospitals, ambulàncies, etc. Igual com fa amb l'ICS, la Generalitat contracta subcontracta determinats serveis amb altres empreses, públiques o privades. És el cas del Patronat de l'Hospital Sant Jaume, que gestiona l'Àrea Bàsica de Sant Joan.

Contràriament a allò que s'esperava, l'Àrea Bàsica d'Olot depèn de l'ICS. Per què? Carles Puig, gerent de l'Hospital, afirma que “és una qüestió d'equilibri proporcional i que, tenint en compte que el 98 % del personal de l'Ambulatori era i és personal de plantilla fixa de l'ICS, donar-ho a una altra empresa (com l'hospital d'Olot) implicava disminuir la seva capacitat de gestió i, previsiblement, generar conflictes. De tota manera -deia- això ho hauríeu de preguntar al Sr Padrosa, responsable del Servei Català de la Salut, que és qui pren la decisió”. Què hi guanya la població amb tot això, continua sent una incògnita.

Un cop decidit -comenta el gerent- s'estableix un equilibri de les ofertes que hi ha entre l'ICS i l'Hospital a través de la seva coordinadora i els nostres serveis mèdics. Totes les especialitats passen a l'Hospital, el nostre servei de Pediatria passa a l'Àrea, i els dos laboratoris

s'aniran unificant progressivament.

Considerant que la creació de l'Àrea no costava diners, vam preguntar a la Nuri Payola, per què no s'havia fet abans, a la qual cosa respongué que abans que tot calia convèncer el Servei Català de la Salut, parlar amb els responsables de l'Hospital i convèncer els metges. “Fa uns anys- deia- hi havia moltes reticències per part del personal. Ara era el punt en què tot estava madur i que hi havia consens”.

La bondat d'aquest sistema de concertacions, però, és discutible, ja que la gestió d'un servei públic amb mentalitat d'empresa privada impulsa sovint els responsables a prioritzar la rendibilitat en detriment de la qualitat. I, en definitiva, és difícil ponderar-la ja que no hi ha competència i, a més, al capdavant, juguen amb diners públics. Per tant, hi ha una contradicció: el manteniment de l'estructura hospitalària acaba creant una situació aberrant (les 45.000 urgències anuals que s'atenen a l'Hospital en són un exemple) que en termes de despesa pública resulta caríssima. Hem demanat a diversos professionals del ram que ens expliquessin l'origen d'aquest malestar i ningú no s'hi ha atrevit, en part- ens ho han reconegut- per por a certes represàlies.

Malgrat tot, queda clar que hi continuen havent reticències no explicitades obertament i que caldrà deixar passar un temps per comprovar com i amb quins nivells d'eficàcia, es va definint aquest servei.

Redacció

Aquesta no és l'Atenció Primària que ens agrada

Ll'any 1978 - l'OMS, la UNICEF i diverses representacions de tots els països desenvolupats van fer la declaració d'ALMA-ATA, amb diverses recomanacions i exigències per als governs i la comunitat mundial per tal d'establir, desenvolupar i mantenir l'atenció primària de salut. L'any 1986 es va presentar la Carta d'Ottawa sobre promoció de la salut.

Tot això trencava amb el nostre sistema, caracteritzat per un enfoc curatiu envers la malaltia (únic objectiu de l'atenció sanitària), una màxima consideració de l'hospital (únic lloc que podia resoldre els problemes de salut), una assistència individualitzada i poca planificació sanitària.

Alma-Ata i, més tard, Ottawa, van fer que es considerés l'atenció primària amb una estratègia d'organització i una filosofia pròpies i innovadores amb característiques (entre altres) de continuada, amb equips interdisciplinaris, atenció docent i amb funcions de promoció de la salut, de prevenció de la malaltia, tractament i rehabilitació

El Reial Decret 137/84, desenvolupat a Catalunya pel decret 84/1985 i d'altres, representen un fet de reforma i integració amb una nova estructura basada en Àrees Bàsiques de Salut (ABS), Centres d'Atenció Primària (CAP) i Equips d'Atenció Primària (EAP). Va quedar regulada la nova estructura, la provisió de places i la seva implantació progressiva - que hauria d'haver estat realitzada fa anys. Però no ha estat així, degut a l'especial configuració de la sanitat a Catalunya, amb una forta implantació d'institucions privades, patronats i altres entitats, els interessos de les quals no toleraven un efectiu desenvolupament de la reforma - amb l'excusa de manca de recursos-es va boicotejar la llei no convocant places i es va alentar la gestió de l'ICS. Així arribem a la Llei d'Ordenació Sanitària de Catalunya (1990) i a la seva posterior reforma (1995), que representa una poderosa eina per als interessos d'importants sectors (votada a favor per tots els partits del Parlament de Catalunya -excepte Ini-

ciativa per Catalunya -) i aquest és el model que utilitza demagògicament el Sr. Joan Barnadas per justificar les seves crítiques a la gestió de l'ABS d'Olot concedida a l'ICS, però no ho fa perquè no tingui tots els serveis que li pertocquen, ni perquè manquin instal·lacions. Ho fa perquè no li deixen muntar el seu pessebre. De fet no hi ha constància seriosa que una gestió aliena a l'ICS (experimentada ja fa anys) doni millor assistència a la població. Si la reforma s'hagués assolit en el seu dia, totes les ABS les hauria gestionat l'ICS, tal com es va iniciar a Besalú - i no com es va trencar a Sant Joan les Fonts-.

La Llei (votada a favor per ERC) defineix què és un Sector Sanitari, un Consell de Salut i un Consell de Participació (Decret 781/1990), les competències dels Consells Comarcals i Ajuntaments (articles 65, 66, 67 i 68 de la LLOSC) i les participacions d'institucions i ciutadans. És la creació d'aquests òrgans de gestió i participació el que cal reclamar i no pas fer creure o pretendre que un pacte (intrapatronat) substitueixi les funcions d'aquells.

La gestió de l'ABS d'Olot bàsicament és a nivell intern. La gestió real, fixació d'objectius, avaluació, participació i decisions recauen en els òrgans corresponents (Consells, Direcció, etc.) i, en darrer terme, en el Servei Català de la Salut (vertader responsable de la planificació i gestió de la sanitat).

Lamentablement, un militant d'ERC proposa «patronalitzar» i laboritzar la sanitat pública (?) i hom es pregunta: i per què no també els instituts i escoles públiques, mossos d'esquadra i la resta de

funcionaris i personal estatutari ?

Som molts els professionals (funcionaris de carrera i estatutaris) que vam lluitar i lluitem per la reforma -que ara arriba descafeïnada i adulterada- amb un alt cost per a nosaltres i, és convenient manifestar que les nostres condicions d'estatutaris i/o funcionaris, ni les nostres remuneracions no canviarien pel fet d'ésser gestionats per una o altra entitat. Ara, el principal objectiu és la salut de la població i per això, necessitem tranquil·litat, prudència i confiança (qüestió que altres forces polítiques han entès molt més bé) i, mentres el Sr. Barnadas -que no ha pres contacte amb els representants legals del personal de l'ICS- no cerqui informació de totes les fonts, no podem acceptar cap mena d'objectivitat en els seus judicis o criteris.

Aquesta no és l'Atenció Primària que ens agrada (queda molt lluny d'Alma-Ata i Ottawa), malgrat tot, els que manen han arribat a un acord, i això no li agrada al Sr. Barnadas, més partidari d'una gestió amb el més pur acomiadament lliberal, encara que el nombre d'acomiadaments no és cap indicador del bon funcionament, ans el contrari, el canvi freqüent de professionals trenca la relació amb els pacients.

Potser cal un debat per aportar dades i informacions que aclareixin la qüestió davant l'opinió pública. Mentrestant cal que tinguem en compte aquells principis d'equitat, racionatilització, eficàcia, eficiència, etc. i optimització de recursos estimulant i motivant el compromís dels professionals i usuaris envers la millor atenció possible.

Jeroni Jurado
Diplomat Universitari
en Infermeria.
Membre de la Junta
de Personal d'AP de
l'ICS

EL MUSEU DE LA FAUNA DEL PIRINEU ORIENTAL

ON

OFF

La direcció del 440 em demana una opinió a favor del MUSEU DE LA FAUNA DEL PIRINEU ORIENTAL recentment inaugurat a casa nostra. Sense voler pecar de vanitat personal, crec que sóc la persona que millor pot sortir en defensa d'aquesta institució, també defensora de la nostra incomparable fauna salvatge: no en va porto més de 30 anys de lluita per aconseguir aquest museu, davant de totes les institucions, oficials, públiques i privades.

Des que la vaig descobrir l'any 1966, fins avui, sempre vaig tenir el convenciment que era quelcom molt valuós, important i que donaria prestigi a la nostra comarca, si podíem fer-ne algun dia un museu amb un marc adequat. La col·lecció d'en Bartomeu Pairó i Pont és única i irrepetible!

Quan en Joan Llagostera i Baseiria em va proposar fer el museu i en Bartomeu ho va acceptar, sabia que faríem una cosa que tindria el favor de molta gent i que agradaria als bons amants de la natura. D'altra banda -durant molts anys- havia aconseguit el suport de les autoritats en el projecte, inclòs el mateix president de la Generalitat, tot i que ningú em donà ni un duro ni un metre de local per fer-lo. Solament molt bones paraules i ànims a la idea!

Totes les meves esperances i il·lusions de tants anys es varen veure superades davant la massiva aprovació de totes les persones que varen assistir a la seva inauguració, dels especialistes en el tema, i d'una personalitat de reconegut prestigi internacional com el Sr. Borja Cardelús, director del programa «La España salvaje» de TVE, que actualment s'emet per tot Europa, i davant la seva contemplació ens va dir que era una experiència molt important a nivell d'Estat. Es pot demanar més?

Sóc conscient que el local és mancat d'espai i necessitem més metres per fer-ne un de molt més gran, amb fauna, flora i vulcanisme. Però com que vaig estar en situació de triar entre diferents opcions, em vaig decantar per aquest local on està instal·lat perquè té molt d'aparcament a prop, esbarjos infantils i una meravellosa àrea de picnic al Parc dels Nius, a les vores del Fluvià. Les altres opcions possibles estaven a l'interior de la ciutat!

Algú escriu i parla d'aquest museu com d'una «col·lecció d'animals dissecats» amb termes més que despectius. Em permeto aconsellar-li que vagi a veure'l i es pot trobar amb una sorpresa inesperada, tal com li va passar a una periodista escèptica que, després de visitar-lo, em va dir que era quelcom molt diferent del que ella es pensava trobar. I això ve a tomb per si algú es pensa que això és igual que el Museu de la Fauna de Tuïr, que té el vistiplau d'Europa. Olot té unes instal·lacions infinitament superiors!

Val a dir que aquests bons resultats s'han assolit gràcies als bons desitjos de la família Llagostera-Baseiria, l'aportació econòmica de JET OIL i la tasca d'un selecte equip de bons professionals, dirigits pel millor naturalista de la Garrotxa, en Miquel Macias i Arau. Per cert: em va costar molt d'aconseguir la seva incorporació a l'equip i que n'assumís la seva direcció tècnica, puix que era molt reaci a fer-ho. Però sabíem que era vital, perquè és el millor coneixedor de la nostra flora i fauna i els seus hàbitats!

Ara em permeto aconsellar-vos que el visiteu. Després en podem tornar a parlar tots, amb coneixement de causa i amb opinions sobre la realitat!

Jaume Tané i Cufí

Uns cadàvers a la gasolinera Olot està a punt d'inaugurar un nou museu que per diverses raons és polèmic. Preveuen instal·lar-lo sobre una gasolinera de concessió municipal. Com és de suposar l'ús d'una via pública com a museu no estava prevista ni en el Pla General ni en el concurs d'adjudicació de la concessió de la gasolinera,

per tant per mirar de legalitzar-lo ha calgut modificar "a posteriori" els usos permesos en la concessió. S'ha aprovat només amb el suport dels grups majoritaris. Al meu entendre aquesta decisió vulnera el dret d'igualtat d'oportunitats dels concurrents a la concessió i, com no, el sentit comú. Alhora que denota un clar servilisme cap als poderosos. Per si això fos poc, el local on s'instal·larà el Museu és una ampliació "no prevista" de l'edifici de serveis de la gasolinera que es va poder construir només gràcies al desgovern brussonià i a la seva preocupant falta d'autoritat i criteri. L'esmentat local tenia com a destí final inquirir unes oficines. Les seves característiques doncs el fan inadequat per acollir un museu. És petit i soleiat.

Si es compleix l'esquemàtic i superficial projecte museogràfic, sobre la gasolinera hi instal·laran una enginyosa combinació d'animals morts dissecats, bolets, ninots, holografies, sons, llums i imatges. Es de preveure doncs que la Generalitat de Catalunya en compliment de la Llei de Museus no permeti que s'usi el nom genèric de Museu i que en faci dir: Col·lecció. De fet el nom no fa la cosa, però ajuda al ciutadà a orientar-se.

De tota la polèmica el que com a biòleg més m'interessa és el tema dels animals dissecats. És evident que la col·lecció ja existeix i que s'ha de conservar per gaudi dels ciutadans i pel coneixement general. Però no de qualsevol manera ni en mans de qualsevol benintencionat. No debades la Llei de Protecció dels Animals determina quin és el tractament que s'ha de donar als animals dissecats, qui n'ha de ser el propietari i quins objectius ha de perseguir la seva exposició. Si es va promulgar aquesta legislació tan ecologista és perquè la taxidèrmia cal considerar-la com una antigalla i com un costum rebutjable socialment ja que ha col·laborat activament a l'extinció de moltes espècies. En aquesta mateixa col·lecció que es pretén exposar hi ha espècies protegides i en perill d'extinció. Seria una llàstima que a Olot féssim proselitisme i ostentació d'una pràctica que amb el pas dels anys s'ha demostrat equivocada i antinatural. I sobretot ara que la tècnica i la tecnologia permeten recrear espais i imatges d'animals vius, que donen una sensació molt més real de la natura que no un pobre animal mort dissecat i il·luminat per un focus.

Joan Barnadas i Puigferrer, Biòleg

LA GARROTXA: EN CAMÍ CAP AL DESENVOLUPAMENT SOSTENIBLE?

“ Aquest article està basat en les reflexions entorn de la nostra comarca proposades en el microespai de divulgació *Cultura ambiental*, que emet el programa informatiu *Qui sap què?* de Ràdio 90. ”

En els darrers anys la nostra societat ha anat prenent consciència de la importància de preservar el medi. I és que, una vegada assolits uns alts nivells de renda, la importància del nostre entorn, entès com una millora de la qualitat de vida assoleix finalment una situació de primer pla.

Així, podem observar que mentre es dirigeixen tots els esforços per assolir uns elevats estàndards de vida, combatre la pobresa, allargar l'esperança de vida, assegurar la disponibilitat d'aliments i, en definitiva, la necessitat de viure millor amb més facilitats i confort, es produeixen continus i creixents desequilibris entre l'home i el seu entorn.

Aquesta creixent degradació del medi ha permès l'aparició de noves formulacions teòriques que intenten compatibilitzar les relacions entre l'home i el medi i que pretenen definir el futur desenvolupament de la nostra societat.

Posant una data mítica, el desenvolupament del segle XXI, ha de basar-se principalment en la sostenibilitat, concepte que implica la utilització de forma indefinida dels recursos que tenim, però que es manifesta com una utopia quan intentem aplicar-la a la societat actual, sempre en continu creixement.

Per assolir aquest objectiu caldrà introduir, i de fet ja estem adoptant en la nostra vida quotidiana, una nova sèrie de valors que assumeixen la necessitat de preservar el medi. Per a nosaltres que vivim dintre o molt a prop del Parc Natural de la Zona Volcànica de la Garrotxa, tot i que sovint no ens n'adonem, la nostra localització en aquest entorn comporta una situació especial en camps tant diversos com l'economia, el dret o l'urbanisme.

Des d'aquesta perspectiva, les qüestions ambientals van més enllà d'una simple exposició d'un model a seguir, una presa de consciència sobre la necessitat d'un desenvolupament equilibrat o de la limitació dels recursos naturals i dels problemes que això comporta.

El nostre futur dependrà de l'establiment d'un

nou marc de referents que donin una nova conformació entre les relacions humanes, i que facin de cada ciutadà part activa en aquest procés de conservació i respecte pel medi.

Creiem que la millor manera de facilitar aquest procés és fomentar la cultura, en aquest cas la cultura ambiental, i la reflexió sobre com volem que sigui el futur desenvolupament de les nostres contrades.

Frc. Xavier Fàbrega
Gener 1997

L'IMMIGRANT

By Autor
Maribel Torres

L'Ahmed va mirar el seu rellotge per enèsima vegada: dos quarts de tres. Feia ja més de dues hores que hauria de ser a casa. Si el seu pare el descobria en arribar hauria de tornar a inventar-se una excusa pel seu endarreriment. No podia explicar-li la veritat; prou problemes tenia ja el pobre home amb la manca de feina i diners.

Va mirar amunt i avall del carrer. Tot estava tranquil. Semblava que definitivament havia despistat aquella colla de galifardeus que el perseguien des que havia sortit del bar a les dotze. Només baixar la persiana ja els havia vist, mirant-lo fixament. Llavors havia començat a voltar pels carrers intentant treure-se'ls de sobre abans de tornar a casa. No sabia com s'ho feien, però cada vegada que estava convençut que els havia despistat, i empenia el camí de casa seva, se'ls tornava a trobar allà davant, desafiants, amb els seus punys de ferro i les seves cadenes. Mai no deien res. Només se'l miraven somrients, amb una mirada amenaçadora als ulls. I l'Ahmed no podia fer res més que fugir.

Dos quarts i set minuts. Almenys feia mitja hora que no se'ls trobava. Estava realment molt lluny de casa, però havia valgut la pena. Estava segur que si aquells brètols sabessin on vivia, tard o d'hora l'anirien a buscar allà, com havien fet al bar. I també sabia que en aquest cas no seria ell sol qui rebria. A la feina no podien fer-li res perquè el propietari els mantenia a ratlla, però a casa seva... Allà no hi havia ningú més que la seva família i una colla d'immigrants tan indefensos com ell, o potser més.

Lentament, amb el cor palpitant de pressa i la mirada atenta a qualsevol soroll sospitós, va començar a caminar cap al seu barri. Estava cansat, havia hagut de córrer fort per tal d'escapolir-se. Aquell cop sí que es pensava que l'atrapaven. Les altres vegades li havia estat molt més fàcil desfer-se'n. Només era qüestió de passar per l'altra vorera, no perdre'ls de vista i buscar un grup de gent on afegir-se, o amagar-se en un portal, o simplement córrer un parell de carrers, fins que els altres es cansaven de jugar al gat i la rata.

Aquella nit, però semblava que no es cansarien mai. L'Ahmed tenia la impressió que havien sortit amb la idea fixa de caçar-lo, i

que no el deixarien estar. Per sort, corria ràpid, era un dels millors de l'equip d'atletisme, i es coneixia prou bé la ciutat com per saber per quins carrers podia passar i quins eren perillosos de convertir-se en una ratera. Des que havien començat els problemes que havia anat estudiant rutes alternatives, carrers importants i oberts, lluny de trencants foscos i estrets. Sabia que anaven per ell, i no podia fer res més que fugir. I això és el que havia estat fent tota la nit.

Encara que no podia deixar de pensar en tot el que li havia estat passant les últimes dues setmanes, i que les seves cames semblava que no volien continuar caminant, es va trobar al seu barri gairebé sense adonar-se. Quan va veure la familiar silueta de l'ofina del Banc Central, va minorar la marxa, i va parar l'orella: llavors sí que havia de vigilar que no el seguissin, no podia deixar que el veiessin entrar a l'edifici. Però just en aquell moment li va semblar veure una silueta al fons del carrer. Es va aturar el temps just de veure'n una altra que s'acostava. Ràpid de reflexes, va encarar les seves passes cap un carrer lateral. No li va agradar gens fer-ho, era un carrer estret, sense cap portal on amagar-se, però era l'únic que hi havia entre on era ell i el seu edifici. Les seves passes ressonaven en la nit augmentades per desenes de passes més. Es va girar i els va tornar a veure. Caminaven els uns al costat dels altres, ocupant tota l'amplada del carreró.

L'Ahmed tornava a estar molt espantat. La caça havia tornat a començar, i la presa estava massa cansada per a poder continuar fugint fins que es fes clar. Només li quedava una sortida: anar a la policia. Sabia que segurament no li farien cas, que li demanarien proves, que li posarien difícil, però

confiava que almenys li servís perquè els altres abandonessin la cacera per aquella nit.

Panteixant, va intentar refer en la seva ment el camí més curt fins a la comissaria de policia més propera. Però li era molt difícil pensar en aquelles condicions. Fer córrer les cames li començava a suposar un desgast enorme d'energia. A cada passa se li feien més i més pesades i sentia la presència dels seus perseguïdors cada vegada més propera. I la por que sentia no l'ajudava gens a racionalitzar la situació. Finalment va decidir que la seva única sortida seria trobar un portal on amagar-se per una estona i descansar. Si no ho feia així l'atraparien abans d'arribar a la policia.

Tot i la seva angoixa va adornar-se que els de la colla es separaven, i que uns quants agafaven pel carreró estret de la seva dreta que acabava de veure.

Es va esforçar a recordar a on anava a parar aquell carrer, i gairebé s'aturà de l'espant en adonar-se que anava a sortir just a un centenar de metres més endavant. Si seguia corrent en la mateixa direcció, la trampa es tancaria definitivament.

Aprofitant les poques energies que li quedaven va accelerar la seva marxa i va agafar el carrer que s'obria a la seva esquerra. Els altres anaven uns tres-cents metres més enrera, de manera que quan va agafar el trencant no van poder veure que l'Ahmed s'havia ficat en el primer portal que havia trobat obert. Des del seu amagatall va veure com passaven de llarg, corrent tant fatigats com ell mateix.

Un cop recuperada en part la respiració va decidir passar la nit en aquell portal. No es volia arriscar a sortir i que el tornessin a trobar. Allà dins només tenia un perill: que

entressin a mirar si era allà on s'havia fet escàpol.

Amagar-se en uns dels pisos superiors li va semblar una bona sortida, i va començar a pujar les escales. Cansat, va asseure's en el replà del segon pis. No se sentia capaç de pujar més amunt. Encongint, reposant el cap sobre els genolls, va anar repassant els esdeveniments dels últims dies, fins que va quedar-se profundament adormit.

Un cop a l'espatlla dreta, el va despertar.

-Fuig d'aquí, turc, si no vols que avisem la policia!

L'ordre procedia d'un home alt i corpulent, que li estava clavant els seus ulls blaus plens de ràbia. Tenia una cara petita, de faccions suaus, i els cabells rossos començaven a deixar lloc als grisos. En la seva somnolència, a l'Ahmed li va semblar impossible que una veu tan autoritària, que mostrava tant d'odi, pogués venir d'una cara com aquella.

-Fuig, et dic! Maleïts! Sou per tot arreu!

Amb empentes, el va fer aixecar.

-Està bé, ja marxo. Només volia reposar una mica. M'estaven perseguint, i jo...

-No em vinguis amb històries! Vull veure com baixes aquestes escales i marxes d'aquí ara mateix. Si no, seré jo qui t'ho faci fer.

Conscient, ara ja, que en aquella porta i en aquell home no hi trobaria l'ajut que necessitava, l'Ahmed va començar a baixar les escales. Abans de sortir del portal, va treure el cap al carrer, no fos que hi hagués algun dels seus perseguidors. Res. Només es veia la màquina de la brigada municipal netejant els carrers. Va mirar el rellotge: les set del matí. No sabia quant de temps havia estat corrent, però havia de ser molt, perquè es trobava completament desfet i adolorit. Amb un sospir, va sortir de l'amagatall que probablement li havia salvat la vida. Va fer unes passes i es va girar a mirar-lo en una mena d'acció d'agraïment. Era un edifici d'oficines. El rètol que va veure penjat de la façana del segon pis li va fer dibuixar un somriure amarg a la cara. Deia en grans lletres "PARTIT NACIONAL LIBERAL". El somriure va deixar lloc a una rialla d'incredulitat. "PNL"! El partit d'extrema dreta que anava guanyant-se un lloc a la política municipal i nacional! El partit que proclamava la necessitat de tirar fora del país tots els estrangers!

Rient encara, va emprendre el camí cap a casa seva.

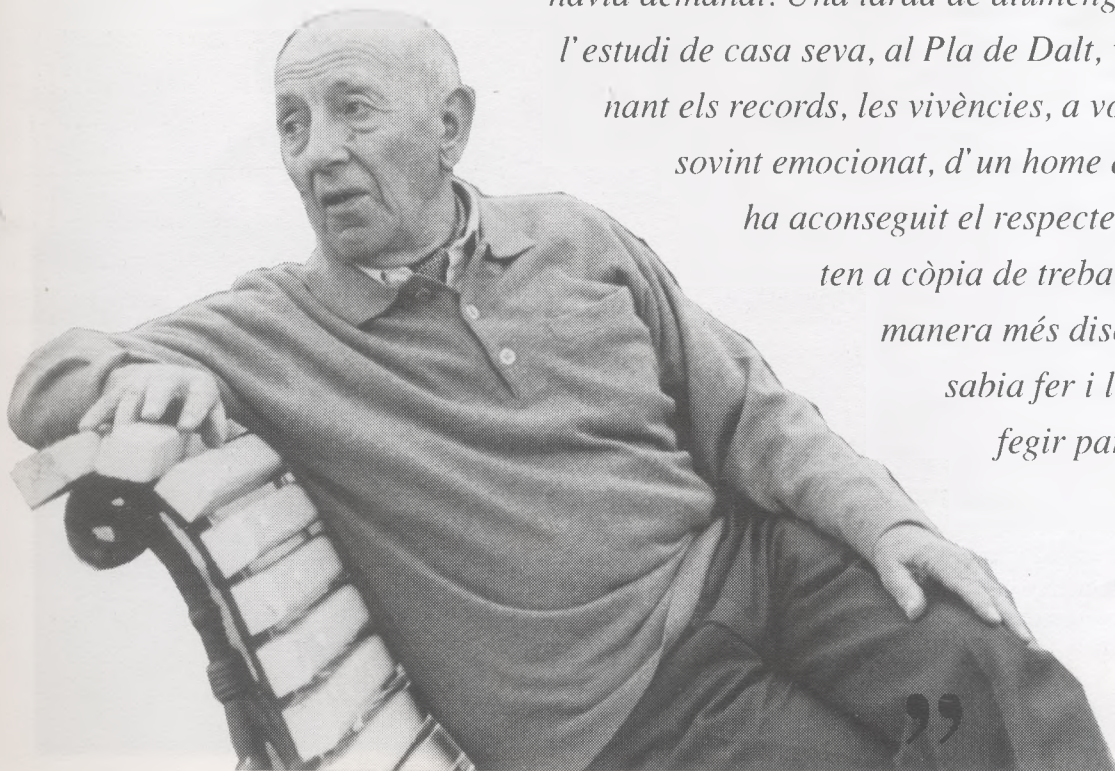
Maribel Torres

Josep Congost

LA LLETRA PER OFICI I PER AFICIÓ

“ Ja feia temps que li anàvem al darrere. No volia que li fessin entrevistes. “No s’ho val”, deia. Ara, després d’haver-li concedit la Medalla, vàrem tornar-hi, segurs que no podria negar-s’hi. Doncs bé, ha costat prou. Només ha accedit quan li hem assegurat que més d’un ens ho havia demanat. Una tarda de diumenge tranquil·la, a l’estudi de casa seva, al Pla de Dalt, va anar desgranant els records, les vivències, a voltes melangiós, sovint emocionat, d’un home autodidacta, que ha aconseguit el respecte dels que l’envolten a còpia de treballar, sempre de la manera més discreta, en allò que sabia fer i li agradava: confeccionar paraules, per ofici i per afició. ”

L'ORIGEN DE TOT

Va estudiar als Escolapis, on va coincidir amb coneguts escriptors olotins com ara Alexandre Cuéllar o Joan Teixidor, que són de la seva mateixa generació.

No tots venien de famílies de diners, però sí que figuraven, al contrari que d'altres que eren carregats de duros però venien de pagès i no tenien cultura.

Confessa que de petit era més aviat entremaliat, i feia campana d'escola sovint. Aquí és on, segons ell cal buscar l'origen del que ha estat la seva vida. Del contacte directe i continuat amb la natura, i de l'observació directa de les coses. Tant es podia quedar jugant al carrer tot sol, com podia pujar a Sant Francesc.

L'àvia per part de mare era de can Companys, i tenia una tintoria. L'avi matern va ser dels primers tintorers -abans la gent no es comprava la roba, se la tenia. L'àvia, en quedar-se vídua, es va tornar a casar amb un músic d'orquestra, que va ser el meu aviastre. Deia que jo havia d'estudiar. Vaig fer el comerç, però no el vaig acabar. Ja ho he dit, jo era molt trapella i no volia estudiar, volia córrer.

Vaig plegar i em varen col·locar a ca l'Alzamora, d'aprenent. Llavors vivíem al carrer dels Sastres, on hi havia ca l'Aubert, el pare d'en Moli. Des del carrer es veia com treballaven, i m'agradava de mirar-ho.

LA VOCACIÓ PER LA LLENGUA

L'any 32 va sortir el Diccionari Fabra, en fascicles, i jo el vaig anar fent. Al temps de la República es feien moltes coses, i no per fer diners, sinó sobretot el que depenia de l'esperit. Jo, a ca l'Alzamora, quan s'imprimia algun paper i veia alguna cosa que no estava ben escrita, els deia: "Això no està bé". De mica en mica, varen veure que en sabia i em varen anar tenint confiança. S'ha de pensar que en aquell temps no hi havia correctors, allò no era una editorial, sinó una impremta.

S'ho va anar fent ell tot sol, d'aquí ve el seu mèrit. Ben aviat entrarà en la literatura. Calcula que devia tenir uns vint anys, quan va començar a escriure. La diferència és que corregir era una feina, en canvi la literatura no donava per viure.

L'OFICI DE VIATJANT

Va venir el temps de la guerra, i un cop acabada, va arribar el moment que em volia casar. El pare havia sigut viatjant, però de part de bo: es guanyava bé la vida. Se'm va acudir que jo també m'hi podia dedicar, i com que volia guanyar diners, vaig deixar l'ofici que havia començat, d'impressor, quan ja feia 20 anys que hi era. No vaig saber veure que era la persona menys indicada. El pare era obert, coneixia bé l'ofici; jo no el podia pas substituir.

Vaig anar a can Macias, del carrer dels Sastres, que es dedicaven a fer fer "gènere", i el comercialitzaven. Allà em varen dir d'entrar a ca l'Espunya, i amb aquesta empresa em vaig dedicar a viatjar durant 6 anys.

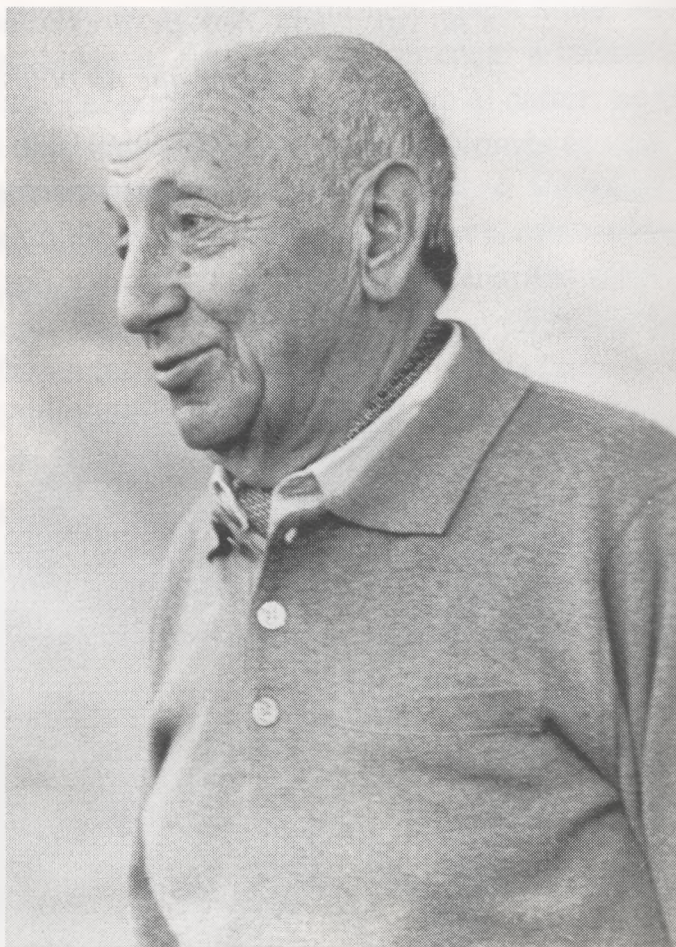
Després de la guerra, el català va anar de baixa. Congost va haver d'escriure en castellà, a l'Arriba España, que era l'única cosa que hi havia, i encara ho feia amb pseudònim. Li deien: "Sembles l'Ortega y Gasset". El fet d'haver viatjat per Espanya el va ajudar, si més no, a l'hora de fer servir el castellà per expressar-se. I això que als primers temps de fer de viatjant, hi havia gent que el prenia per francès, per l'accent tancat. Ben comptat, viatjava encara no mig any, i la resta del temps em quedava a l'empresa, fent d'escrivent, en certa manera.

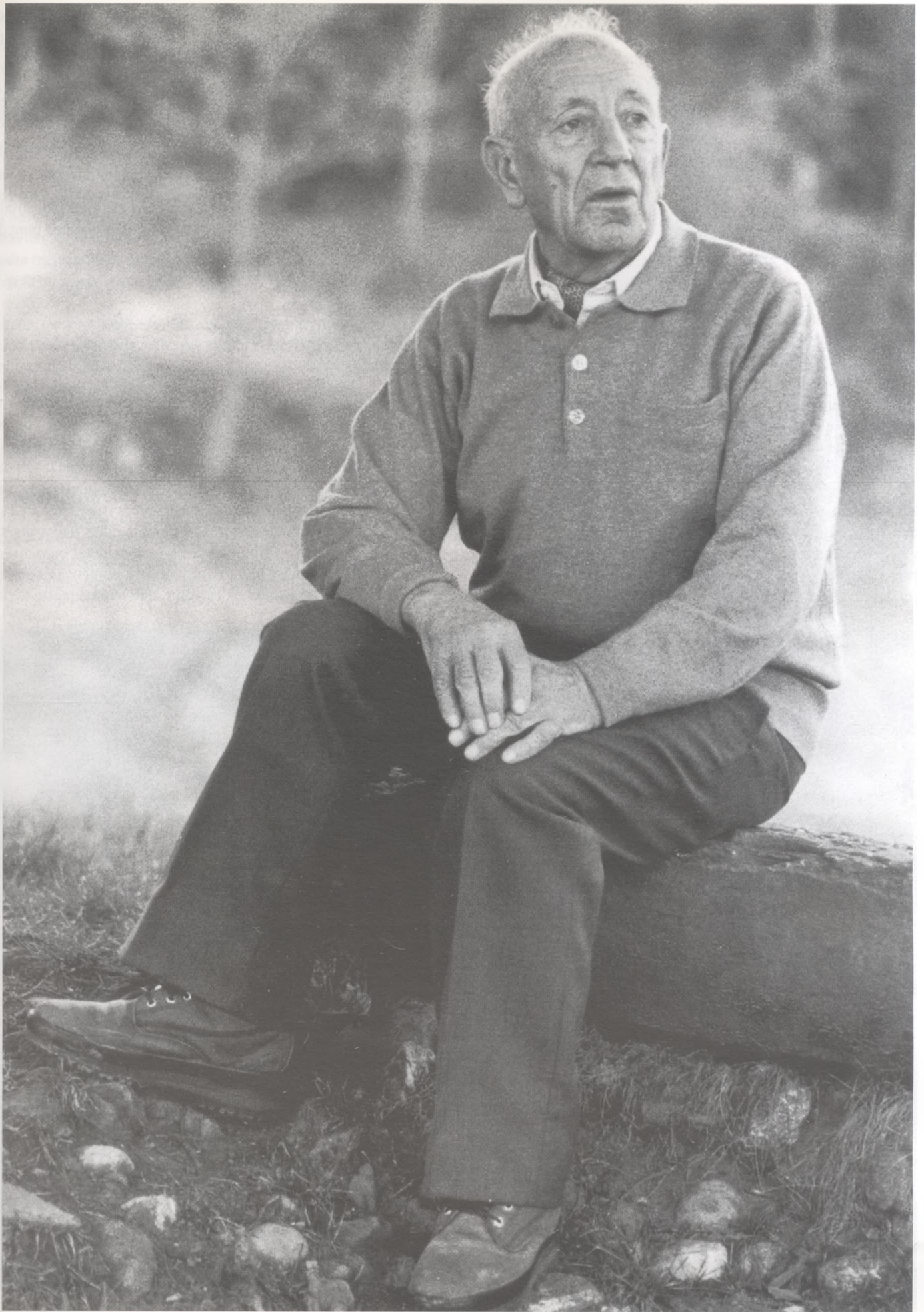
Quan hi penso, em fa l'efecte que mai no he decidit què faria, sinó que m'hi he anat trobant, o m'hi han portat.

EL RETORN A LA IMPREMTA

Al 52 em trobava casat, amb una filla, i vaig voler fer un cop de cap. Va ser llavors que vàrem muntar una impremta, les Gràfiques Olot, amb un soci. Vàrem tenir força problemes per obtenir un local. Quan vaig partir amb el soci, em vaig quedar amb el nom, i em varen venir els clients que venien de ca l'Espuña, i així vàrem poder anar trampejant.

Quan em vaig jubilar, al 78, se m'ho va voler quedar l'Alzamora. Va ser posar oli en un llum. Hi varen posar una condició: que hi

anés a treballar, per fer de corrector. Ara ja feien llibres, i volien algú que els corregís els textos. M'hi vaig estar 15 anys més. Va entrar-hi en Murlà, també. Puc ben dir que vaig ajudar a crear un lloc de treball que abans no hi era, no vaig fer mal a ningú. Allà hi venien intel·lectuals.

L'INTERÈS PER LA LITERATURA

Al Casal Marià, on va formar part d'un grup d'aficionats, se li va despertar l'interès pel teatre, i també per la lectura. Vivien les manifestacions culturals.

Va guanyar alguns premis, als Jocs Florals, que aleshores ja no es deien així, es varen convertir en la "Fiesta de las Artes y las Letras". Confessa que aquest canvi de nom li va anar bé, perquè havien agafat fama de carrinçons, els Jocs Florals. Això era l'any 52, i va guanyar-hi la Viola de Plata. El que va passar després és que els intel·lectuals que eren a l'exili varen contribuir a tornar-los a prestigiar. Congost va tenir la sort de guanyar-ne un d'aquesta època, l'any 62, dins un certamen literari de Xile que duia el nom de Jocs Florals de la Llengua Catalana.

No m'hi he dedicat gaire, a publicar, perquè sempre m'he trobat que havia d'estar per la feina. No m'ho podia permetre, i he hagut d'estar-me temporades sense escriure. Un poema que després s'ha conegut ha estat una Oda a la Verge del Tura, que vaig fer arran d'un concurs literari de Lleida que cada any es dedica-

va a una Mare de Déu. Primer era curt, però un cop hi vaig ser posat m'hi vaig anar engrescant i el vaig anar allargant. Com deia abans, les circumstàncies m'hi portaven, a fer les coses.

Vaig col·laborar a La Misión, que es feia mig en català, mig en castellà. Jo hi vaig començar escrivint en català. També vaig fer col·laboracions a la primera i la segona època de Pyrène, i amb en Munteis ens vàrem anar fent molt amics.

A la impremta de casa, ens dedicàvem més a la cosa industrial i comercial, no com a ca l'Aubert, que sempre ha sigut un punt de trobada de la gent de lletres...

EL CONTEXT ARTÍSTIC

És curiós el cas d'en Miquel Plana, el fill de l'Elies, que ens coneixíem perquè fèiem comèdia junts. Em sembla que puc explicar quin origen té el que fa ara. Venia sovint a la impremta, i també hi venia en Quera, que era amic del meu germà i li agradava molt de fer teories, sempre teoritzava sobre qualsevol cosa. Tot va començar amb una broma que li vàrem voler fer, a aquest, fent veure que un tros de paper tacat de tinta que s'havia enganxat a la màquina era un dibuix, però ell va considerar que tenia el seu mèrit. En Miquel s'hi va fixar, i així va començar, com un entreteniment. De seguida es va veure que tenia aquesta dèria.

L'afició de les lletres també li ve de la impremta. Va estar força temps amb nosaltres, i va aprendre a l'Escola de Belles Arts. Va aprendre bé l'ofici, i va fer el Tòrcul i les Lletres, d'àmbit provincial, i el Borí i la Ploma, d'àmbit local. Cal dir que abans això no permetia guanyar-se la vida, és ara que la cosa ha canviat.

Pel que fa al meu germà Sebastià, treballava des d'aquí, i, allò que passa: si no ets a Barcelona, i no et fan propaganda, si ets de províncies, no hi ha gaire res a fer. Després, ell també es va haver de sacrificar per la família, perquè el nostre pare l'havien agafat. Tant el que feia ell com el que feia jo no podia transcendir més enllà, però era autèntic. Ara potser se'n fa un gra massa.

Abans, de la pintura, de l'art, no se'n podia viure. N'hi havia que passaven misèria. Els que tenien aquesta pruija s'anaven col·locant als tallers de sants, que era on podien treballar amb coses relacionades amb la pintura.

L'OBRA LITERÀRIA

Jo, per això, he escrit sempre per divertiment. A l'Alimara hi he fet de tot, l'he corregida sempre, hi he fet editorials, escrits... N'han sortit ja 62 números, i des del 82 he comptat que hi havien passat 500 col·laboradors. Déu n'hi do! Ara estic tranquil, perquè encara que ja no hi sigui Mn. Montal, sembla que continuarà.

L'any 82 li varen fer un petit homenatge, quan era alcalde en Sala, i es va editar el Mirall a trossos. Ara fa poc li varen donar la Medalla de la Ciutat, que va provocar, segur, més rebombori del que ell hauria volgut, per motius extraliteraris. Amb motiu de l'homenatge, es va editar un segon recull, amb el nom d'Obra esparsa, que conté articles, assaigs i unes traduccions ben curioses, d'Edgar Allan Poe, que sorprenentment les va fer sense saber anglès. Segons les teories del políglotisme passiu, està convençut que es pot fer -i de fet ho podem ben comprovar- si es treballa, com ell va fer, a partir d'una gramàtica anglesa, i amb diccionaris. Quan algú té la dèria de la llengua, no s'atura en res...

A l'hora d'escriure, m'han influït els noucentistes, Guerau de Liost més que no pas Carner, el trobo un llenguatge més ric. Aquest grup de la generació de 1913, trobàvem ferragós Carles Riba, i Foix tampoc no interessava. Va començar a fer poemes de gran, amb la moda del surrealisme.

Jo no he tingut mai la pruija de produir molt. Desconfiaria d'aquells escriptors que són tan fecunds. El que fan els escriptors d'ara, els que esteu arrinxats a aquesta època, ho colliu més. Als de la meua generació, ja no ens saben agradar. Amb el pas del temps, les coses van variat. Jo mateix he canviat la meua òptica a l'hora d'agradar-me alguns escriptors.

Tot parlant, no ens hem ni adonat que es feia fosc. L'estona agradable que hem passat ha estat massa curta. Som conscients de l'esforç que ha fet per anar seguint el fil de la seva vida, amb els records que s'entrellacen i porten d'una cosa a l'altra. Queda encara la recança de tantes vivències ...

Meius Ferrés

FRANCESC FERRER: "PUJOL S'HA VENUT ALS FABRICANTS I EMPRESARIS"

El senador gironí Francesc Ferrer, conegut per la seva defensa insistent i aferrissada dels nostres drets lingüístics i per les seves aportacions a la història de la repressió lingüística al nostre país, va ser a Olot el dijous dia 8 de gener, convidat per ERC, per parlar de la nova Llei del Català.

Pel títol de l'acte, "*Feta la llei, feta la trampa*", ja podíem imaginar-nos què ens esperava. Efectivament, la conclusió general a què arriba Ferrer és que la llei no representa una millora substancial de la situació del català, d'una banda, perquè a la majoria d'avenços ja hi havíem arribat per decret, com és el cas de l'Estatut del consumidor, o fins i tot per sentència del Tribunal Constitucional, com és el cas de la immersió lingüística, i de l'altra, perquè no hi ha hagut una voluntat política d'anar més enllà.

Va parlar extensament de les esmenes que havia proposat el seu partit, presentades per ell mateix, i de les respostes que havia obtingut per part del director general i del conseller de Cultura, com també del mateix president de la Generalitat.

Per començar, quan es va començar a parlar d'aquesta Llei, Ferrer va fer una altra proposta, ben interessant d'altra banda, que no es va deixar prosperar. Segons ell, si volíem imitar els castellans, ja que els havia sortit tan bé, calia fer-ne moltes, de lleis, en funció dels sectors, i amb clàusules lingüístiques específiques: una per als mitjans de comunicació, una altra per a l'ensenyament, etc. Així es podia anar negociant per parts, amb més garanties d'èxit. Se li va respondre que només se n'havia de fer una, de llei, i que havia de ser tan ben feta que despertés admiració.

Pel que fa a un dels temes més controvertits, el de l'etiquetatge, va explicar que des d'ERC proposaven que almenys tinguessin l'obligació d'etiquetar en català les empreses que són proveïdores de la Generalitat. El fet que no acceptessin ni aquesta esmena, segons ell, contribueix a constatar que al president Pujol només l'interessa afavorir als fabricants i empresaris, en lloc de protegir als consumidors. Hi ha altres fets que ho corroboren: CiU ha proposat que no s'obligui a fer servir la llengua castellana en els medicaments, per por d'haver de fer-ho en català si es demanava la plena igualtat de totes dues llengües; o bé el fet que el Consell Consultiu ha determinat que perquè sigui constitucional, on la Llei parla de l'ús de la llengua en l'atenció al públic,

s'ha d'entendre només en un sentit passiu, i no pas en el sentit de correspondre amb la llengua del client.

Ferrer va insistir molt en la garantia que ja ens donen molts dels decrets i sentències d'abans de la Llei, i en la necessitat que es coneguïn i es facin complir. Per exemple, la possibilitat que un document arribi escrit en català a l'Administració espanyola i l'hagin de traduir d'ofici. O el dret dels consumidors a rebre la informació sobre els productes en català.

La seva conclusió és ben decebedora: la Llei del català no s'ha fet perquè hi hagués la convenció que calia actualitzar la del 83, sinó per raons mediàtiques. S'havia de provocar l'enfrontament entre el PP i CiU per tranquil·litzar els dos electorats. També haurà anat bé pel PSC, que ha contribuït a aprovar una Llei prou *light* perquè no li provoqui problemes al cinturó metropolità. És *light* perquè encara parla només de garantir drets, quan ja seria hora de parlar de deures. L'únic deure destacable que surt al Preàmbul, segons el qual dins el marc de l'Estatut tots els ciutadans i ciutadanes de Catalunya tenen el deure de conèixer les dues llengües oficials, no diu res més que han de saber català els funcionaris i els nens que van a l'escola. Tot plegat, una bona trampa.

Al capdavall, com molt bé diu Ferrer, si ens treuen la llengua, què ens queda? Segons ell, si ens treuen la llengua, ens poden arribar a treure la manera de ser. És per això que ERC està disposada, tot i que ha votat en contra de la Llei, a contribuir tant com pugui a fer-la aplicar, i a denunciar-ne els incompliments, com a ciutadans i com a consumidors. Només cal demanar que tots els que l'han votada també facin el mateix, que és una cosa que està per veure.

Meius Ferrés

LA PARAULA GARROTXA

ORÍGENS, COSTUMS I MANERA DE CAÇAR-LA

Certament, l'origen d'aquest article ha estat un paràgraf d'en Ramon Sala i Canadell al seu recent llibre **Convivències amb Josep Pla**, on afirma: *L'Alta Garrotxa, per la seva configuració tan abrupta es fa digna de l'encertada definició, l'autoria de la qual, per cert, pertany a Josep Pla: «Terra aspra, trencada i de mala petja».*

D'entrada, i sense voler treure mèrits a l'escriptor de Palafrugell, ja em feu l'efecte que l'amic Sala s'equivocava. Per això em va semblar que calia començar la cacera llibresca i etimològica consultant alguna autoritat en la matèria, per a intentar treure l'entrellat sobre els orígens d'aquesta tan tòpica com ajustada definició de la comarca. I donar els mèrits d'aquesta frase, tan sovintejada a tots els manuals que parlen de la Garrotxa, a qui corresponia.

Diguem, de primer, que l'esmentada definició, en parlar del mot garrotxa, ja la trobem al diccionari d'en Pompeu Fabra, publicat el 1932. I sembla força evident que en Josep Pla no en fou pas redactor. Segurament, l'home apropiat per començar la recerca era en Joan Coromines, en el seu **Diccionari Etimològic i Complementari...**, qui ens trauria de dubtes i ens marcaria els

probablement de l'encreuament de *rotxa*, variant mossàrab i afrancesada de Roca, amb Garriga, i per l'altra amb el gascó *garroc*, variant vasconitzant d'*arroç* (roca)...etc.), en la seva obra posterior i pòstuma, encara en curs de publicació, **Onomasticon Cataloniae** sembla decantar-se per un altre significat, - «una etimologia una mica inesperada», diu el savi filòleg-, en el sentit que podria ser un arabisme, derivat de cosa prominent, bony o turó. I afegeix: *Què són les garrotxes, al capdavant, sinó una acumulació de trencalls rocosos i cingles prominents?*

Realment el mot geogràfic de *Garrotxa*, té uns orígens ben moderns, pràcticament actuals. Del nostre país, al segle passat, en deien La Montanya. Com és ben sabut, els geògrafs encara discuteixen si el terme és aplicable només a les terres que volten les conques del Llierca i del Borró, el que avui coneixem com a Alta Garrotxa, o bé cal estendre la definició a tota la comarca que avui porta aquest nom. Una denominació administrativa fruit dels treballs d'en Pau Vila, els anys trenta, a la ponència de la Generalitat Republicana que establí el mapa comarcal de Catalunya, unificant el que abans era conegut com Garrotxa amb Muntanya o comarca d'Olot. De fet, si repassem una mica la bibliografia comarcal trobarem ben poques referències al mot

origens de la frase. Cita doncs en Coromines l'obre del filòleg Pere Labèrnia, el **Diccionari de la llengua catalana ab la correspondència castellana i latina**. Barcelona, 1839, en que ja surt reflectida la paraula *garrotxa*, com a: *lloc aspre, trencat, escabrós*. I més endavant trobarem citada encara l'obra **Julita** del vigatà Genís i Aguilar publicada com un fulletó de la **Renaixença**, el 1874, en la que es parla de la Garrotxa com a: *terra aspra, mostruosa, de mala petja*. Així doncs sembla força indubtable que la definició del mestre Fabra es recolzà en uns antecedents etimològics i literaris ben precisos, que li serviren per a bastir aquella síntesi tan popularitzada. Més modernament el **Diccionari Català-Valencià-Balear**, més conegut com l'Alcover-Moll, el 1954, aporta la definició de *garrotxa* com a: *Terreny, desigual, trencat, de mala petja*.

Sobre l'etimologia de la paraula *garrotxa*, és ineludible també referir-nos als estudis d'en Joan Coromines. Però cal fer notar que si en el **Diccionari Etimològic...** defensava que els orígens del mot estarien en el significat de *país trencat*. (Comú amb l'aragonès *garrocha*, mot de data moderana i origen incert,

Garrotxa, abans del primer terç del nostre segle. L'utilitza en Marià Vayreda, o Mossén Cinto Verdaguer, com a sinònim de país difícil de trescar, es parla de *garrotxes de baix o bé garrotxes de Conflent, o de son fills d'eixes garrotxes...* Berga i Boix tal vegada és dels primers que la fa servir en un sentit de localització geogràfica a **L'estudiant de la Garrotxa**. Però la nostra recerca cinegètica resulta ben frustrant si mirem els autors comarcals del segle passat, ni els de les primeries d'aquest. No esmenten per res la paraula *Garrotxa*, ni com a substantiu ni com a referent geogràfic, les obres d'en Paluzie, ni Bolós i Saderra, ni Pella i Forgas, ni Montsalvatge, ni Mossén Gelabert, ni, pràcticament, el Dr. Danés.

Sembla que fou Flos i Calcat, a la seva **Geografia de Catalunya**, publicada el 1896 el primer que parla de la Garrotxa, unificant els dos territoris, més o menys tal i com avui la coneixem. S'ha dit que aquest geògraf seria, de fet, l'inventor de la nostra actual comarca. Però posteriorment, els grans excursionistes i les seves importants guies que foren les d'Artur Osona, el 1898 i César August Torras el 1918, quan parlen de la Garrotxa, sempre es

refereixen als cims i a les valls feréstegues que avui coneixem com a Alta Garrotxa. Ni tan sols Botet i Sisó en la imponent **Geografia de Catalunya** de Carreras i Candi, el 1908, esmenta la paraula Garrotxa i parla només del partit judicial d'Olot. En el seu VII volum i en referir-se a aquell territori diu: *Lo terror és sumament montanyós y en molts llochs aspre y trencat, mostrant-se plè de timbes y cingleres...* El 1913 Joan Danés i Vernedas deia també *Allà un pot fer-se càrreg de lo que vol dir «garrotxa». Cingles i tarteres llarguïssimes, verticals, de cent metres, expliquen la naturalesa d'aquella terra, com si estigués situada a 3.000 m. d'altitud.*

La polèmica s'allargà fins als anys trenta, quan l'**Àlbum Meravella**, el 1933, distingeix encara entre la Comarca d'Olot, amb un estudi d'en Miquel de Garganta, de la Comarca de la Garrotxa, descrita pel banyolí Jaume Butinyà i Granés, el qui defensa l'existència d'una Alta Garrotxa (quan parla de Les Valls del Llierca, diu: *A cap altre país podria aplicar-se millor el nom de les garrotxes, és a dir, males terres, terres aspres i trencades, que a la regió de les valls del Llierca*), i d'una Baixa Garrotxa, que seria la comarca de Banyoles. Fa ben pocs anys, encara el nom ressuscità en aquesta comarca abans que s'en digués oficialment Plà de l'Estany. I si voleu, a casa nostra, l'obra d'un escriptor ben discutible com Miquel Juanola i Benet, publicada a la Biblioteca Olotina el 1955 porta el títol de: **La Comarca d'Olot no és la Garrotxa**. Com de fet, venen a confirmar els treballs de Marià de Bolós, d'en Ramón Grabolosa o d'Antoni Noguera i Massa, centrats en el territori de les valls que volten la ciutat d'Olot.

Hortmoier

Salt del brull

No puc pas finalitzar aquesta, espero, perdonable disgressió sobre el mot Garrotxa i el seu hipotètic origen i significat, tot intentant desmentir l'afirmació de l'amic Sala, sense parlar de dos referents concrets. En primer lloc allò que si deia en Pla sobre la comarca, en la seva **Guia de Catalunya**, el 1971, en que aprofita encara per atacar la distinció entre l'Alta Garrotxa i la Baixa Garrotxa (Banyoles). *La Garrotxa, o, si voleu, les Garrotxes- que volen dir en la nostra llengua, terres dolentes, terres aspres, trencades i esberlades...*, i la magnífica referència trobada i publicada per Ramón Llongarriu, a qui he demanat consell tot aprofitant per desitjar-li bon any. Precedent ajustadíssim de la definició que encitava aquestes ratlles. Una resolució en la que el Bisbat de Girona, ni més ni menys que el 1644, parla de la parròquia d'Oix i diu d'ella que és *Verament mala, fragosa i de mal tresteig*.

Jordi Pujiula

NACIONALISME, CULTURA I ECOLOGISME

“ El propassat 20 de desembre l'Eco-Fòrum de la Garrotxa va organitzar una xerrada per analitzar les interrelacions existents entre nacionalisme, cultura i ecologia. Tot plegat moderat per Santi Vilanova i amb la participació de tres contertulians de renom: Mossèn Dalmau, rector de Gallifa; Joan Puig, professor de la Facultat de Ciències Ambientals de la Universitat Autònoma i regidor de l'Ajuntament de Barcelona i el cantant Rafel Subirachs. ”

Entre les aportacions plantejades per Mossèn Dalmau cal remarcar la defensa que va fer de la necessitat d'interpretar d'una forma àmplia el concepte d'ecologia, de tal manera que apart de l'estudi i la preservació de la vida animal i vegetal considerés tanmateix la diversitat cultural. En aquest punt del seu discurs va introduir la problemàtica pròpia de la nació catalana advocant per la independència política com a sortida amb més possibilitats de garantir la nostra supervivència cultural.

Una independència que ha de portar a Catalunya a ser un estat lliure en el marc de la Unió Europea.

Per altra banda el professor Joan Puig va resseguir el desenvolupament del moviment ecologista i la seva estructuració com alternativa política. En aquest sentit va comparar el llarg camí del moviment obrer des del segle XIX, ple de lluites i fatalitats, amb l'evolució passada, recent i les vicissituds de futur que caldrà que superi el moviment ecologista per arribar a l'objectiu de disposar d'una societat fonamentada en el principi de sostenibilitat.

El tercer dels convidats, Rafel Subirachs va centrar la seva intervenció en denunciar el procés progressiu de degradació que pateix tant el món natural, com el cultural. Tot plegat afavorit pel procés de globalització que en el cas de la cultura es manifesta amb la potenciació de productes altament costosos que van en detriment d'una cultura realment diversa i popular. En aquest context les persones que desenvolupen la seva activitat en el món cultural només disposen de dues possibilitats factibles: acceptar les regles

del joc i aspirar a formar part del petit grup dels privilegiats o passar-se a una resistència que els condemna a la marginalitat. Especialment dur va ser amb el Govern de la Generalitat que va considerar que no disposava de criteri cultural i la seva principal preocupació era intentar exercir un control total sobre la cultura catalana, problemàtica que s'exemplificaria perfectament en el recent conflicte entre Josep Maria Flotats i el conseller Joan Maria Pujals.

A tall de conclusió es va constatar els estrets lligams que existeixen entre els tres conceptes que donaven títol a la xerrada. Sense haver de ser massa agosarat es pot arribar a deduir que formen part d'un tot indestriable del que l'ecologia, en definitiva la natura, és el fonament bàsic. Així doncs un país sense natura, és a dir ecològicament irrespectuós, degrada progressivament la seva cultura i el moviment nacional perd de mica en mica

el seu sentit. Davant d'això es constata la necessitat de ser especialment crític amb el model de desenvolupament econòmic en el que estem immersos des del franquisme, i que tantes malvestats ha infringit al nostre patrimoni natural i tanmateix doncs al nostre patrimoni cultural i nacional.

Moltes són les reflexions personals que es poden derivar d'una trobada com aquesta i que es poden traslladar a la nostra realitat més immediata. En aquest sentit cal ser especialment crític amb les actuacions de futur que es situen en el mateix cor d'aquesta filosofia desenvolupista, com és per exemple pel cas de la nostra comarca el polèmic Túnel de Bracons. És especialment preocupant que no existeixi ni tan sols el dubte sobre la oportunitat d'aquesta mena d'obres entre la gran majoria de la classe dirigent, còmodament instal·lada en el domini del pensament únic. En algun moment caldrà dir prou a l'ocupació progressiva del territori amb noves carreteres, urbanitzacions, polígons industrials... El realment sorprenent és que es titllin sistemàticament d'integristes a totes aquelles postures crítiques amb els dogmes oficials, pel sol fet de posar en qüestió el que alguns consideren a priori com inqüestionable. Cal saber cap on anem en tant que nació, i per saber-ho ens hem de parar a pensar, en definitiva a dubtar. El repte està servit.

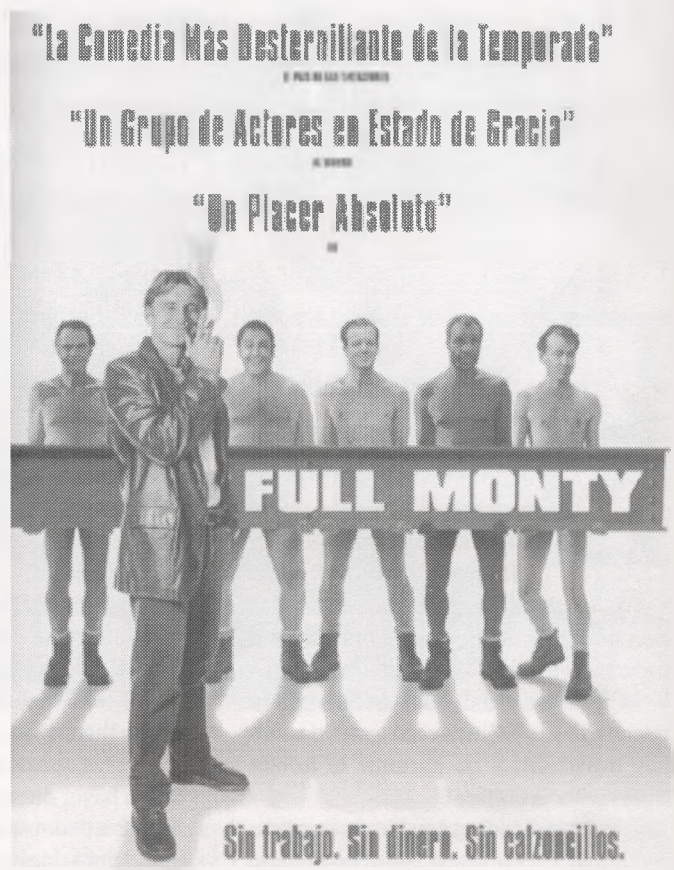
Josep Vila i Subirós

DÉU SALVI LA REINA!

Ara fa uns anys la cinematografia britànica aconseguia un important i inesperat èxit comercial amb **Cuatro bodas y un funeral** de Mike Newell; una modesta i agradable comèdia blanca que girava al voltant del somriure encantador de Hugh Grant. Hollywood veia incrèdula com una petita producció estrangera atreia més públic i feia més diners que moltes de les seves costoses i aparatoses pel·lícules. Aquest any la història s'ha tornat a repetir. Un altre desconegut, Peter Cattaneo, amb una altra comèdia, **The Full Monty**, ha aconseguit arribar al gran públic i omplir les sales. Una altra vegada no han calgut ni actors coneguts ni una gran i omnipresent campanya comercial; el boca a boca ha estat més que suficient. Però sorprenentment Cattaneo, al contrari de Newell, ha comptat amb uns elements sòrdids i desagradables que no feien presagiar aquest triomf. Els joves i inexperts productors de Hollywood amb la calculadora a la mà encara es deuen estar preguntant perquè la gent va a veure la història d'uns treballadors siderúrgics en atur que intenten mantenir la seva dignitat enmig d'una ciutat industrial en decadència.

The Full Monty no és una pel·lícula aïllada. De fet la barreja de drama social i comèdia, dos gèneres amb una forta tradició dins de la cinematografia britànica, que fa Peter Cattaneo no és gota original. El que ha fet és seguir la línia ja iniciada ara fa uns anys per Ken Loach i Stephen Frears. Les pel·lícules de Loach són drames socials amb una clara voluntat de denúncia i de conscienciació política amb unes petites dosis d'humor. En canvi les de Frears, sobretot les adaptacions de les novel·les de Roddy Doyle, són comèdies socials. Darrerament Mark Herman amb **Tocando el viento** ha continuat brillantment aquesta línia, ara ja quasi convertida en un subgènere propi. Cattaneo no nega aquests il·lustres antecedents. Tot el contrari; la seva pel·lícula està plena de referències i homenatges: la banda musical que apareix tocant enmig de la fàbrica tancada sembla directament sortida de la pel·lícula de Mark Herman, els dos protagonistes robant bigues de ferro ens fan pensar en els dos personatges de **Lloviendo piedras** de Ken Loach que per anar tirant roben des d'un pobre xai

que pastura tranquil·lament a tota la gespa del jardí privat d'un club conservador, la voluntat de fer un espectacle de "boys" per fer uns diners és tan obsessiva i desesperada com la dels protagonistes de **La camioneta** de Stephen Frears per muntar un petit negoci ambulant de menjar ràpid, . . .

Totes aquestes pel·lícules comparteixen el ser una radiografia implacable de les desastroses conseqüències per a la classe treballadora del llarg govern de Margareth Thatcher (Ken Loach, Mark Herman, Peter Cattaneo) o de la dura crisi econòmica patida per Irlanda (Stephen Frears). Tots els protagonistes són semblants: treballadors aturats, víctimes de les reconversions industrials o mineres propiciades pel govern conservador i amb molt poques possibilitats de tornar a trobar una feina estable i digna. Aquests directors ens engalten situacions extremadament dramàtiques, però suportables gràcies a petites injeccions d'humor.

El govern conservador de Margareth Thatcher va ser molt negatiu i perjudicial per a la majoria de la població britànica; però en canvi ha estat molt positiu pel cinema ja que ha propiciat una reacció en contra que ha donat alguns dels títols més interessants del cinema europeu dels darrers anys.

Carles Batlle

El basar de les sorpreses

Una secció plena, igual que un basar, de bones sorpreses. A cada número, hi trobareu el millor caviar cinematogràfic del mes. Des de la pel·lícula imprescindible a l'esdeveniment més important, passant pel personatge que és notícia i de qui cal parlar.

DOS CHICAS DE HOY

de Mike Leigh

L'última pel·lícula de Mike Leigh és, segurament, la pel·lícula del mes. El retrobament de dues amigues de trenta anys, durant un cap de setmana, després de sis anys de distanciament, serveix per fer el retrat generacional de la joventut de la dècada dels 80 i també de la societat britànica sorgida durant el darrer període del govern de Margareth Thatcher. La pel·lícula confronta les situacions del present amb les del passat. Aquest és un passat idealitzat per les dues noies, perquè malgrat ser ple de dubtes i d'inseguretats, també ho és d'il·lusions i d'experiències, i això topa amb un present, potser més seré, més madur, però també més escèptic i avorrit. Una pel·lícula que parla del pas del temps, tant personal com col·lectiu, dels records que mai no s'obliden, de les il·lusions gairebé perdudes, d'una felicitat que no acaba d'arribar. Un retrat trist. La malenconia no és tanta, però, gràcies a l'amor amb què Mike Leigh tracta les seves dues protagonistes, per la gran simpatia que aquests dos personatges regalen durant tota la pel·lícula i per la dosi de bon humor que molt sovint es filtra pels fotogrames d'aquesta lúcida i tendra història.

Miquel Barti

VEUS DISTANTS

« ¿Por qué la gente le tiene miedo a los muertos? Mis únicos amigos están muertos, porque sólo de los muertos se puede fiar uno en estos cochinos tiempos. Huelen mal, pero los vivos también apestan.»

(Edward G. Robinson a CUATRO CONFESIONES de Martin Ritt, 1964)

LA LLISTA DE . . . PEP BERGA
(Oficina de Benestar Social)

- LAS UVAS DE LA IRA de John Ford (1940)
- SER O NO SER d'Ernst Lubitsch (1942)
- ¡QUE BELLO ES VIVIR! de Frank Capra (1946)
- EL MANANTIAL de King Vidor (1949)
- LA PALABRA de Carl Theodor Dreyer (1952)
- SENDEROS DE GLORIA de Stanley Kubrick (1957)
- MI TIO de Jacques Tati (1958)
- RIO BRAVO de Howard Hawks (1959)
- DESAYUNO CON DIAMANTES de Blake Edwards (1961)
- EL PADRINO (I i II) de Francis Ford Coppola (1972 i 1974)

SHORT CUTS

* Renovació de la Junta Directiva del Cine-club. L'entrada de nova gent portarà nous aires i assegurarà la continuïtat de la projecció de pel·lícules en versió original al Teatre. De moment per aquest trimestre s'han programat **No va más** de Claude Chabrol, **Denise te llama** de Hal Salwen, **El globo blanco** de Jafar Panai, **Fuego** de Deepa Mehta, **Viaje al principio del mundo** de Manoel de Oliveira i **Western** de Manuel Poirier.

* Inesperat regal de Nadal de les sales de cinema d'Olot. Sense cap mena d'avís durant el llarg cap de setmana de Nadal i Sant Esteve es va projectar al cinema Núria l'interessant **Martín (Hache)** d'Adolfo Aristarain. Agraïm el present, però pregaríem que la propera vegada ens avisessin abans. Molt olotins no se'n van assabentar i se la van perdre.

* La Filmoteca continua amb els seus cicles "megamix" on tot hi cap. Per aquest inici d'any ha programat un cicle dedicat al món de l'actor (?). Algunes de les pel·lícules que es podran veure són inèdites a la nostra ciutat: **Seis grados de separación** de Fred Schepisi, **El dedo en la llaga** d'Alberto Lecchi, **Actrius** de Ventura Pons, **Un sueño en una noche de verano** d'Adrian Noble i **El condó assassí** de Martin Walz. També es projectaran les ja vistes **La reina Margot** de Patrice Chéreau, **El amor perjudica seriamente la salud** de Manuel Gómez Pereira, **Vania en la calle 42** de Louis Malle, **¡Ay, Carmela!** de Carlos Saura, **Tierra y libertad** de Ken Loach i la versió íntegra de quatre hores del **Hamlet** de Kenneth Branagh.

* Als Estats Units ja s'han estrenat les darreres pel·lícules d'alguns dels directors nord-americans més interessants i que nosaltres probablement podrem veure al llarg d'aquest any: **Deconstructing Harry** de Woody Allen, **Kundun** de Martin Scorsese, **Midnight in the Garden of Good and Evil** de Clint Eastwood, **John Grisham's The Rainmaker** de Francis Ford Coppola, **Amistad** de Steven Spielberg, **Jackie Brown** de Quentin Tarantino, **Good Will Hunting** de Gus Van Sant, etcètera.

* Hem rebut algunes cartes on ens pregunten quina relació tenen Federico Fellini, Pier Paolo Pasolini, Ken Loach i Stephen Frears amb Dario Fo, Bolònia, **El Plafó**, prínceps i lacais, . . . Sincerament no ho sabem. A nosaltres ens agrada **El Plafó** i el considerem molt útil. Hi ha moltes classes d'academicisme; també hi ha un academicisme de la queixa i de la crítica. Realment Olot no és Bolònia; ni els prínceps i lacais són els mateixos ni els intel·lectuals tampoc.

KLOWNS

Idea i guió:

Joan Montanyès i Josep Maria Mestres.

Direcció:

Josep M. Mestres.

Música original:

Saki Guillem.

Espai escènic:

Lluc Castells.

Actors:

Oriol Boixader,

Esteve Ferrer,

Liza Frediani,

Jordi Martínez,

Joan Montanyès,

Julio Manrique,

Sergi Martínez,

Borja Sagasti.

Músics:

Saki Guillem,

Jorge Serrate,

Oriol Camprodon,

Martí Ventura.

Producció:

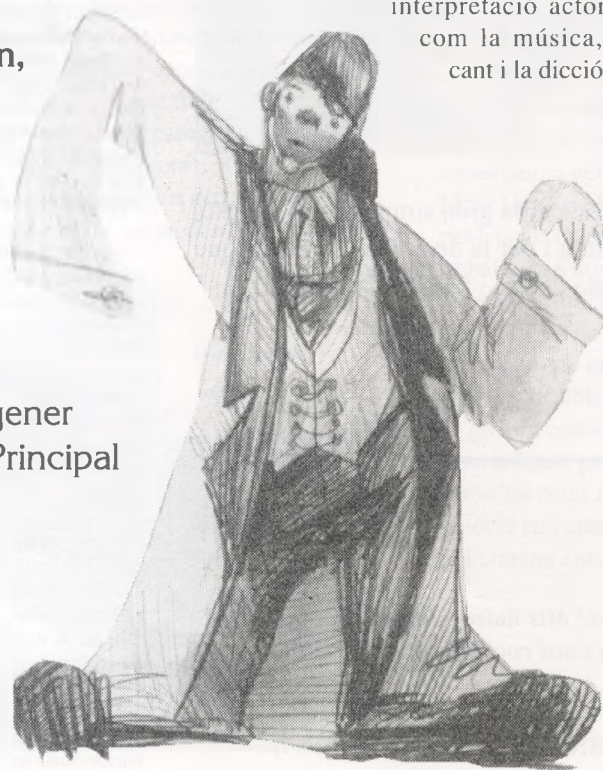
Monti & cia.

Dissabte, 10 de gener
de 1998. Teatre Principal
d'Olot.

Sempre resulta delicat posar els pallassos dalt d'un escenari, sobretot si l'espectacle de pallassos es basa en l'esquema clàssic del circ, és a dir, en els personatges de l'August i el Clown o si voleu el tonto i l'enfarinat. El registre del circ és molt més a l'engròs i molt menys subtil en els gags que el teatre. En aquest cas, però, la companyia d'en Joan Montanyès, en Monti, se'n surt més que bé.

L'espectacle en general és molt acurat, tant pel que fa a l'espai escènic, evocador de les pistes de circ, el llenguatge, i el vestuari, reproducció de models clàssics. S'agraeix la música en directe, interpretada per un quartet des d'una plataforma elevada, que com ja he dit en altres ocasions omple perfectament, en qualsevol espectacle, els buits que es produeixen, tot i que en aquest no n'hi cap. El ritme és molt bo i la interpretació és brillant. No sé si l'escola Comediants, per on han passat la majoria d'actors, hi ha influït notablement, però el cert és que,

en general, dominen tant la interpretació actoral, com la música, el cant i la dicció.

Són remarcables els treballs de l'Oriol Boixader, en Joan Montanyès i molt especialment el d'en Jordi Martínez que configura un personatge, «El Sr. Martínez», que malgrat tenir-ho difícil de sortida - és el pallasso enfarinat, i per tant l'antipàtic - aconsegueix una connexió entranyable amb el públic.

Els gags, tot i no ser cap novetat, estan molt ben mesurats i perfectament enllaçats amb unes coreografies molt gracioses. Només hi ha un moment - un gag en què tots els actors es converteixen en cuiners - en què l'espectacle sembla perdre l'orientació i el ritme.

Alguns dels espectadors comentaven, al sortir del Principal, que esperaven un aire més fellinià, i potser és veritat que, en alguns moments, voldríem veure-hi alguns tocs de la tendresa que el cineasta italià va saber donar a la pel·lícula que curiosament porta el mateix nom que aquest espectacle. Al meu entendre, resulta un èxit merescut, i no gens exagerada la comparació amb Fellini, sobre tot en les primeres escenes i en l'aparició de la Liza Frediani, talment una ballarina sortint d'una caixa de música.

Certament, un bon espectacle per començar l'any, que va divertir el públic i, fins i tot, el va deixar amb ganes de més.

Pep Fargas

JOAN CAPRI

Finalment, la professió, és a dir, els professionals del teatre, amb la col·laboració de l'Ajuntament de Barcelona i altres institucions, han decidit fer justícia a un dels nostres actors més admirats, més imitats i

alhora més oblidats: en Joan Camprubí i Alemany, conegut amb el nom de Joan Capri.

Els més joves el recordareu com el protagonista del «Doctor Caparrós, medicina general» o «Doctor Caparrós, metge de poble», dues de les primeres sèries dramàtiques que la televisió va oferir en català i que van servir perquè la imatge d'en Capri arribés al gran públic, ja que la seva veu ja era una de les més conegudes del país, gràcies a l'edició discogràfica dels seus memorables monòlegs.

Durant molts anys, els discos d'en Capri van omplir les vetllades dels nostres pares i avis.

A casa teníem per veïnes unes tietes, quatre germanes, a qui la severitat desmesurada del seu pare havia deixat per vestir sants, que cada diumenge a la tarda es lliuraven al ritual de «rebre visites», és a dir, en una sala gran sense taula central i plena tot vol de

cadires, convocaven alguns parents per torns, cada quinze dies, i mossèn Joan Alemany -cosí germà d'en Capri - inva-riablement cada diumenge.

L'assemblea solia començar amb el repartiment de galetes Birba i moscatell per a tothom - i aquest tothom inclou fins i tot els nens, que com jo, no arribàvem ni als deu anys ni molt menys amb els peus a terra des de dalt d'aquelles vellutades cadires - seguien amb un concert de piano de la Pepita, la més petita de les germanes, la qual atacava Chopin amb molta més voluntat que fortuna, i acabaven sempre amb l'audició dels discos d'en Capri celebrats amb grans rialles, sissejos de la germana gran en un intent inútil de posar ordre, senyals de la creu del mossèn quan en deia alguna de grossa, i parafrasejats per tots els assistents que, naturalment, coneixien el monòleg de memòria.

El cas és que, dels records d'aquella època grisa segons el tòpic i negra segons la realitat, aquelles tardes caprinianes m'han quedat gravades com un esdeveniment meravellós, on a la màgia de la incipient tecnologia que il·luminava l'interior d'un petit armari mentre en sortia el plat del giradiscs, caldria afegir altres màgies no menys misterioses: la disbauxa dels grans - de natural poc disposats als excessos d'alegria -, la possibilitat d'escoltar algú parlant en català de coses normals que feien riure, l'escalfor interior del moscatell i, a l'ambient, un cert aire de conspiració.

Haurien de passar alguns anys per descobrir que aquella veu entranyable i aquelles expressions que han quedat com a clàssiques en el parlar popular i quotidià, eren d'un dels millors actors que ha produït el teatre català. Que, a més dels monòlegs discogràfics, en Capri havia interpretat adaptacions dels clàssics fetes per en Josep Maria de Sagarra - recordo que a casa va ser molt comentada «El fiscal Requesens», adaptació d' «El Matrimoni» de Gógol -.

Que el Teatre Romea va poder superar moments molt difícils gràcies a la tenacitat i tossuderia d'aquest home.

Passant per alt una desastrosa experiència cinematogràfica el 1968 amb «El Baldiri de la Costa», si bé és cert que no desentonava en el marc del cinema que es feia aleshores, el temps l'ha acabat consagrant com el

f u n d a d o r

d' u n a

nissaga d'humoristes que practiquen un cert humor a la catalana -caracteritzat per la utilització amb una gran càrrega irònica de plantejaments conservadors- els quals estan fent fortuna, mai més ben dit, sobre tot a la televisió.

(Buena Fuente, Miqui Moto, Toni Soler i companyia).

Hi ha, però, una absència significativa en el seguit d'homenatges que l'incombustible Salvador Escamilla està promocionant. L'alumne més aplicat, el que n'ha tret més profit dels ensenyaments del mestre, ha resultat ser el més desagraït. Em refereixo, naturalment, al Molt Honorable President. Segurament se'n podria fer tota una tesi desentrellant els lligams de lèxic, semàntics, d'entonació i declamació, entre els monòlegs d'en Capri i els discursos d'en Pujol, però us proposo una prova empírica que us aclarirà el concepte: espereu que el

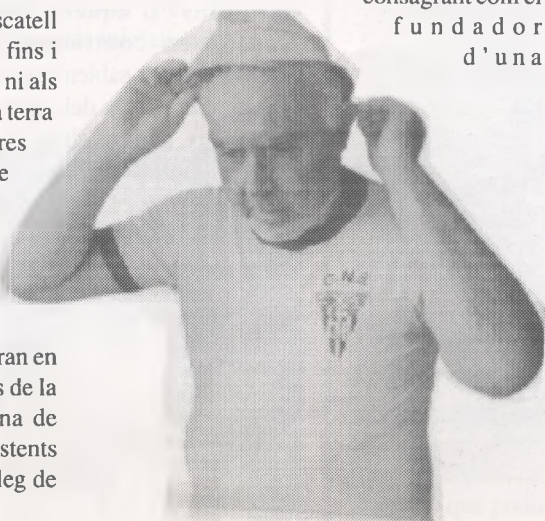

president surti a la televisió exercint les seves reconegudes dots oratòries, baixeu el volum al mínim i escolteu els cassets d'en Capri. Si sou capaços de trobar-hi alguna diferència us felicito, jo no ho he aconseguit. Sigui com sigui, és

d'agrair que finalment s'hagi fet justícia i que d'una o altra manera se li reconeguin els mèrits, a un actor que molts ja donaven per mort.

També és just recordar que a Olot, ja fa un any, al Cafè Central, vàrem avançar-nos retent el nostre íntim i modest homenatge a en Joan Capri, sense esperar que el Sr. Escamilla ens aclaparés amb els seus persuasius discursos. Per una vegada, els hem passat al davant.

Pep Fargas

SOBRE EL TURISME

Hi havia fa temps, o no ho sé és igual, potser va passar més d'una vegada, doncs això, hi havia en un lloc, segurament una ciutat gran d'aquestes que no es poden sofrir ni essent patidor de mena, uns pares sense escrúpols. Uns pares que pel fet que us diré van sortir als diaris i van anar al jutjat. Uns pares sense consciència. Sense la més mínima humanitat. Que tenien un fill, pobre fillet de nou anys que els pares van fer que sortís als diaris i la gent se n'esquinçava els vestits com si fossin l'Anàs.

Només de pensar-hi que ploraria pel fill i pels pares i per tots plegats que formem un sol cos. Que n'eren, de bèsties, els pares! Doncs això, aquells pares malvats cada cap de setmana llogaven el fill a un ric desviat com els pares.

El ric que s'endua el fillet els caps de setmana per uns diners més bruts que els trenta denaris de plata que portaren l'apòstol indigest a la branca. I el ric n'abusava, del fillet de nou anys. Els caps de setmana n'abusava brutalment. I algú que ho sabia va dir-ho als mossos i els mossos rescataren el pobre fillet de nou anys i portaren els pares i el ric al jutjat de la ciutat gran del país. I tothom se n'entristia, de la sort dissortada dels nou anys innocents. Cada cap de setmana els pares banyaven el fill, el vestien amb gales magnífiques, li posaven perfums orientals, el pentinaven amb la clenxa ben recta, i més coses i coses i coses i coses i coses per al ric que venia per emportar-s'ho tot per unes porques monedes.

Hi havia fa temps una ciutat que deien que era grisa, trista i bruta. Pel que expliquen, no hi tocava mai el sol sobre les pedres antigues d'aquella ciutat. Potser parlo dels anys seixanta. Els quatre rius de la petita ciutat baixaven ben emmerdats de productes putrefactes, perquè ningú no se n'encarregava, de les coses del medi. Els seus habitants sembla que eren molt reservats i contraris a acceptar-ne de nous. Per això els de fora refusaven d'anar-hi. La ciutat sense sol es podria en la grisor i en la tristesa i en la brutícia. Juraria, però, que aquella gent era com era i n'estava contenta, potser sense saber-ho. Van passar molts anys. Va morir-se un pollastre que no deixava respirar ningú. Va sortir el sol i escalfava les pedres de la ciutat que cada vegada era menys grisa i menys trista i menys bruta. La gent va triar-se un alcalde ben jove. Un alcalde que era intel·ligent i dinàmic. Algú que estava molt lluny de la ciutat va sentir com parlava l'alcalde des d'un transistor de piles, com li deien que era el més brillant i el més jove de les cinquanta no sé quantes capitals de

província. Tot això que passava en un temps molt concret de finals dels setanta. Un bon temps per als canvis.

Van tornar a passar molts anys i l'alcalde ja no era tan jove, però era cada vegada més i més alcalde. Va pensar com faria d'aquella ciutat una gallina ponedora. Que bé que pensava! Tots els seus conciudadans l'aplaudien. La ciutat ara era activa i moderna. Un canvi radical de tres a dos adjectius. Activa i moderna, i tothom aplaudia. Va rentar-se la cara i les mans i el cul. Havia travessat, activa i moderna, els vuitanta, i encarava, activa i moderna, els noranta. Els seus habitants es vestien amb robes de marca, caríssimes robes que semblaven iguals a les de la gent de la ciutat gran. Fins i tot el parlar de la gent de la ciutat activa i moderna semblava ben bé el de la gent de l'altra ciutat molt més gran. Tothom era feliç i tothom n'estava orgullós, de ser actiu i modern. Els carrers s'omplien de turistes i turistes i turistes i turistes i turistes que aparcaven en grans aparcaments d'autobusos just davant per davant d'una catedral impressionant que tenia una nau que era un ventre matern. Fou llavors que per dins d'aquell úter transitaven contínuament badoqs que no sabien ben bé què hi feien a casa dels altres. Tanmateix, aquests altres eren feliços, pobres, ignorant que havien perdut el do que els definia: la intimitat.

Jaume Busquet i Paredes

Pessebres... SantTornem-hi

Aquest any, s'ha tancat la Mostra de Pessebres molt abans de la Candelera, com és costum de fer. A l'acte de cloenda, el Sr. Llagostera s'adreça als responsables de l'escola de pessebres per tal que incidissin més en la tècnica i la imaginació, mirant que el producte final sigui més variat.

Miquel Serrat va fer una autocrítica rigorosa de l'edició d'aquest any. Parlà dels problemes de senyalització, sobretot pensant en la gent de fora que no tenen referències prèvies de les seues, parlà del fracàs d'aquest «Camí de pessebres» que no portava enlloc, i del fet de no haver instal·lat el pessebre del Pati de l'Hospital de Sant Jaume. També criticà durament el sector comercial, per l'escassa disposició a participar activament de la Mostra. Va recollir, sense combrègar-hi, les crítiques que algunes persones han manifestat sobre el pessebre de l'Hospici (entre altres coses perquè no es veia el Nen Jesús). Justament, el de l'Hospici és un dels Pessebres que marca la diferència i a més és l'exponent d'una col·laboració entre l'Escola d'Art i la ciutat que s'hauria de prodigar molt més. La factura era impecable.

Una de les coses sorprenents de l'acte fou el repartiment de trofeus, sobretot perquè es donaren a algunes persones i institucions que pràcticament no hi col·laboren en res: cas de la Generalitat (que financia l'anunci televisiu), el rector de Sant Esteve o el regidor Joan Cañada. En realitat, el problema de la Mostra continua sent el mateix de sempre. L'Ajuntament pretén que l'Associació sigui el motor i l'últim responsable de la Mostra, quan en el fons la gent de l'Associació, carregada de bona fe, en té prou continuant la tradició, sense fastos especials ni amb cap ganes d'incidir en la indústria turística local.

L'Associació hauria de ser un col·laborador més, la responsabilitat de fer una Mostra d'alt nivell -diguem-ne professional- ha de ser del propi ajuntament. Mentre no es professionalitzi la gestió, continuarà sent una mostra amateur, com la de qualsevol altre poble, molt més gran, això sí.

Amb «Exercicis» comença el viatge de la nova Sala d'Exposicions de l'Escola d'Art Olot

-una col·lectiva dels alumnes de 5è de pintura Gemma Casadevall, Jordi Casas i Sara Moner-

Exercicis vol mostrar el fluir en una aula o, millor, en un taller on el centre d'interès és desenvolupar la capacitat creativa dels seus participants. Són «exercicis» artístics, mentals i manuals que es tradueixen en vies de coneixement personal.

Per **Gemma Casadevall**, la realització d'aquest projecte es troba en el punt en què tot vol englobar els símils del cos i la casa pel que fa als elements estructurals. És una projecció en registre artístic d'un desig, a partir de la forma o, més ben dit, de l'estructura, concretament la cúpula geodèsica, que està formada per mòduls pentagonals i hexagonals, vol representar l'arquetipus amb la seva forma però també, metafòricament, el reflex d'un mateix, un lloc on s'existeix i on s'és.

Jordi Casas treballa des d'una aproximació a allò que anomena «del·ludat» (discontinuitat en la linealitat d'un espai-temps). Una transformació ho és en la mesura que com a tal es produeix dins d'un espai-temps. Així, doncs, si l'espai-temps l'hem inventat els homes, hauria de ser-li fàcil a la ment de transcendir-lo i experimentar-

lo com *espai-temps*.

El plantejament inicial de **Sara Moner** es basa en la manipulació, l'anul·lació, l'aniquilació que pateix l'entorn-espai humà per culpa del mal ús dels avenços científics. En el seu treball, presenta diversos registres on fa palesa la seva visió de l'enfrontament entre humanitat i progrés.

Salvant el contingut del programa de mà que us acabem d'avançar -confús i confusionari- cal felicitar que finalment l'Escola d'Art d'Olot hagi obert un espai d'exposició, pel que representa de compromís, per l'oportunitat que dona als alumnes de mostrar amb rigor i responsabilitat els seus treballs, i perquè obre una porta d'entrada i de sortida, de l'escola a la ciutat, i de la ciutat cap endins. La presentació i disposició dels elements són millorables, com també caldria esperar una mínima dotació per millorar la il·luminació i els fulletons informatius. Malgrat totes les pegues imaginables, enhorabona per l'encert d'aquesta iniciativa.

Redacció

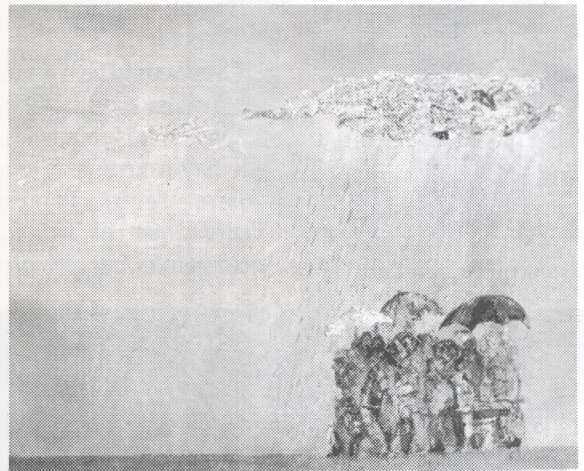
Cesc a la Galeria d'Art Arcadi Calzada

Del Cesc ninotaire al Cesc pintor, una poètica d'allò que és humà, de la quotidianitat trista i bruta del franquisme en els seus homes amuntegats en espais que impregnen solitud en les obres que aquests dies podem contemplar a Olot. Una poètica que fa anys que ha bandonat el tint negrós del paper imprès del diari i que juga ara amb el color. En l'exposició -totalment recomanable- que fins a mitjans de febrer restarà oberta a la Galeria d'Art Arcadi Calzada, hom hi reconeix les imatges de la memòria: els seus homes amb barret, la cadira, el paraigües, els fils on penjar la roba que travessen carrers estrets... Unes imatges que en Cesc ens ha imprès en la memòria, en aquell lloc on no calen les paraules perquè la solitud i el

ART

silenci es fonen en un cert regust de tristesa, però amb la ironia dels qui saben narrar. Una ironia que es fon en la primera impressió per a donar complexitat i riquesa al missatge.

L'ús de tècniques diverses (acrílics i collages sobre paper, oli sobre tela, acrílics i tintes...), tot sovint recollides en una mateixa peça, afavoreix la mirada de l'espectador i l'obliga a fer una lectura gustosa com la ginebra beguda d'un sol glop i sense rebaixar-ne el grau, ni refrescar-ne la temperatura.

Pessebres d'artistes

Amb aquest nom, el recreat Centre d'Art Jove, sota la presidència ara d'en Dani Fuentes, ens acaba de presentar una exposició als locals de l'Orfeó Popular que, malgrat l'engrescament del títol, ha acabat sent una més de tantes propostes com hi ha a la ciutat. A part del fet que el títol resultés enganyós, la veritat és que allò que podia haver estat un exercici interessant -si

més no suggerent -no s'aguantava per enlloc. Ni l'espai -el menjador de l'entitat-, ni la disposició -sense ordre ni concert-, ni la tria d'obres i artistes donaven com per fer una lectura interessant. És una llàstima -tan mancats com estem d'idees- que s'hagi deixat perdre l'oportunitat de continuar en la línia del «pessebre contemporani» que s'encetà fa un parell d'anys integrat a la Mostra de Pessebres.

Redacció

DAN S A

DANSA-LA BÉ

Hem de ser sincers; reconeguem-ho. Moltes vegades ens hem queixat que a la nostra ciutat no es

facin més espectacles, que no hi hagi una oferta tan àmplia com desitjaríem, però, contràriament, quan es programa una obra de teatre, un concert o un espectacle de dansa, si no és que ens trobem dins els actes de les Festes del Tura, no hi fem acte de presència, o almenys aquesta no és quantitativament la mateixa que les queixes que deixem anar.

Bé, no voldria semblar excessivament pessimista; d'uns anys ençà, pel que fa al teatre i a la música, comptem ja amb una oferta continuada i

prou engrescadora. Ara bé, se'ns fa més difícil apropar-nos-hi quan es tracta de dansa, especialment, la contemporània. Les excuses poden ja ser en aquest cas més que nombroses: - No hi entenc. - De què va tot això? - Dansa? Contemporània?.. Què vol dir?..

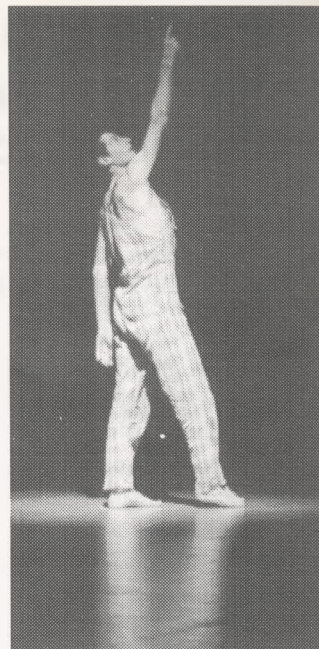
Crec que ens hi hem d'atrevir, sigui quina sigui la idea que tinguem o les referències que ens hagin arribat, i anar al nostre Teatre Principal. Veurem què ens arriba, què ens commou, què ens sorprèn,

ens agrada o no ens agrada, senzillament.

El passat dia 20 de desembre, vam tenir una oportunitat excepcional: veure l'espectacle *Dansa-la* (solos de dansa contemporània) amb un atractiu afegit: vuit ballarins de la nostra comarca. Ens van presentar diverses propostes, cosa que ens proporciona una visió rica i variada de la dansa, amb més possibilitats i concepcions. Parlaré només d'uns quants moments d'aquella nit.

Primerament, una agradable sorpresa: descobrir en el primer solo un ballarí amb unes condicions excepcionals movent-se per l'escenari quasi frenèticament en alguna ocasió, però alhora amb moviments ben cuidats i ben calculats; en contra, crec que a la durada de la seva coreografia li sobraven uns minuts. Repasso el programa de mà i descobreixo la seva joventut i els pocs anys que fa que es dedica a la dansa; amb tot, em confirma allò que vaig pensar en veure'l ballar: s'entreveu un gran futur per en Marcel Massachs.

Continuà la Violeta Bulbena, que ens va oferir una visió més assossegada. Veiem els primers moviments com una gran ombra xinesa, després a ella. Llums, ombres, contrallums i moviments acurats ens donen un conjunt harmoniós. La dansa contemporània també és així. L'Àlicia Expósito, en un escenari nu, però amb uns llums càlids, evoluciona en un llarg moviment circular, ens atrau, la seguim amb la mirada, ens suggereix un cert intimisme que esclata amb uns moviments que ens sorprenen per l'elegància i facilitat amb què són executats. Quan deixa

l'escenari fa la impressió que la trobem a faltar.

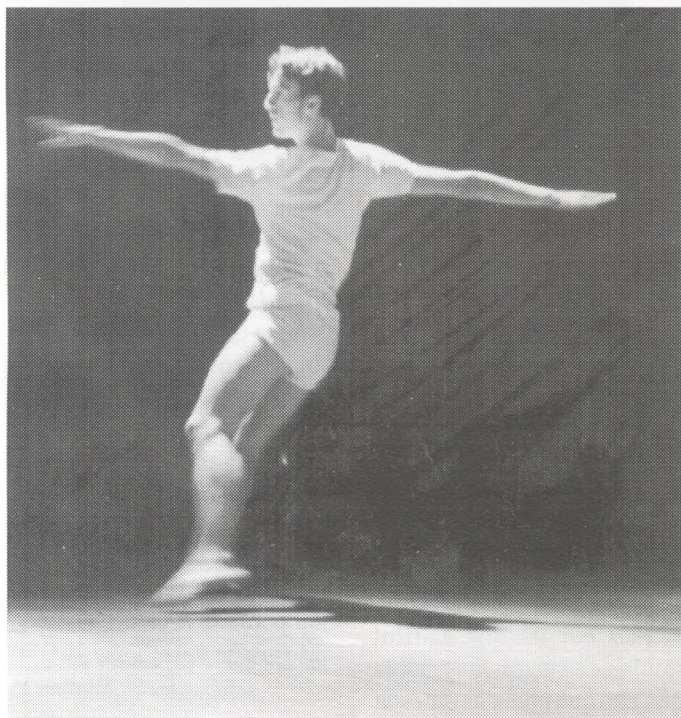
La Sílvia Brossa, tot i utilitzar música de Händel, sap compaginar uns moviments secs i alhora molt pulcres. Ens mostra una imatge diferent de la que és habitual, malgrat que hauria estat més adequada una altra composició de llums.

Intuïm l'entrada d'en Xevi Dorca tot i que no el veiem. Aquest ballarí omple en tot moment l'escenari, és molt efectista veure el joc de foscor i llum que creix descobrint-lo cobert a terra durant les primeres notes musicals de Nyman. No es fa llarg veure'l, malgrat la durada de la seva actuació.

Finalment, quan creïem que ja s'havia acabat, el "Torero" del mateix Xevi Dorca ens deixa un somriure encara.

Veure'ls a tots a l'escenari: Marcel massachs, Sílvia Brossa, Violeta Bulbena, Neus Canalies, Xevi Dorca, Eva Durban, Àlicia Expósito i Isabel Muntada, impressiona. Ja tenim uns quants ballarins i ballarines de casa nostra dedicats a la dansa contemporània. Esperem tornar-los a veure aviat amb noves propostes.

Anna Anglès

CREACIÓ DE NOUS PÚBLICS

Un dels principals objectius de les polítiques culturals públiques és la facilitació de l'accés del ciutadà a les propostes de difusió cultural que se li ofereixen i a l'art i a la cultura en general.

Això que sona tan bonic com a definició de principis, però, no sempre té una aplicació senzilla a l'hora de gestionar un servei, projecte o equipament cultural.

I d'entrada, ja és difícil definir què volem dir exactament quan parlem d'accessibilitat: trencar barreres -socials, econòmiques, físiques,...-? Crear hàbits de consum cultural? Estimular a participar en esdeveniments culturals? Aconseguir que les experiències culturals que proposem motivin suficientment al ciutadà perquè en passi a ser públic? Promoure la participació activa del ciutadà en la cultura? Oferir educació i formació suficient per fer que l'experiència cultural sigui més agradable? Probablement fer la cultura més accessible al ciutadà vol dir tot això i molt més, a banda d'haver-ho de fer en un determinat context social, cultural i polític, que en definirà l'abast i els recursos a dedicar-hi.

Des del Teatre Principal hem iniciat un seguit de projectes encaminats a assolir aquesta volguda accessibilitat. Com a punts de partida, hem escollit els següents:

- Els ciutadans i ciutadanes d'Olot han de tenir l'oportunitat de gaudir de la cultura, com a públic o com a participant actiu, independentment del seu lloc de residència, edat o circumstàncies socio-econòmiques.

- Entendre la cultura en el seu abast més ampli, sense jerarquies ni simplificacions i, amb els nostres projectes i serveis, reflectir, fomentar i donar suport a la seva diversitat.

- Vincular-nos tan estretament com sigui possible als centres d'ensenyament i a les escoles de formació artística, estimulants al públic més jove a una participació cultural activa.

- Primar la qualitat per sobre de la quantitat en les propostes que oferim al ciutadà, donada la limitació en els recursos.

A un nivell més concret, hem endegat projectes en dues línies bàsiques, una adreçada al públic en general i l'altra al públic jove que, en definitiva, és qui ha

d'assegurar la continuïtat de les nostres propostes; en ambdós casos, però, l'objectiu és convertir l'assistència a un espectacle en un fet normalitzat en la vida dels ciutadans.

La primera línia de treball inclou projectes com la campanya d'abonaments (anuals, específics, trimestrals,...), les campanyes com «Per Nadal, regala espectacle!» o les ofertes a col·lectius concrets segons les temàtiques dels espectacles que presentem. La segona, que realitzem en coordinació amb l'I.M.E., l'Àrea de Joventut i els I.E.S. d'Olot, engloba iniciatives com la Taquilla Jove dels dimecres a la tarda, els Clubs de Joves Espectadors o el Galliner a 100!

No portem prou temps per avaluar aquest programa a consciència, ja que, per les seves característiques, requereix un termini de temps una mica llarg, però intentem readequar les iniciatives que no funcionen, incorporar-ne de noves si cal o abandonar les que no resulten eficaces.

A grans trets, podem constatar un augment i una certa fidelització de públic en teatre i, cada vegada més, en dansa. El cinema continua essent més optatiu entre el públic, ja que s'escull en funció del títol o del director. Pel que fa a la música, ens cal encara treballar-hi més a fons.

En relació als destinataris, si que es pot constatar un augment significatiu de públic jove i, arran de la venda telefònica, de públic de fora de la ciutat.

I per acabar d'aprofitar aquest espai, animar a qualsevol que tingui propostes per fer-nos per tal de millorar l'accessibilitat al Teatre a fer-nos-les arribar.

T.B.

CLÍNICA
DENTAL

DR. TOMÀS BOIX I SANS

ESTOMATÒLEG

METGE DENTISTA

Col·legiat nº 2256

Consultes hores convingudes

CLÍNICA DENTAL

C. Sant Rafael, 35, 1r-1a

- Casa Batlló -

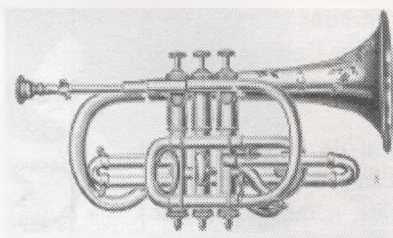
Tel. 26 95 19

17800 **OLOT** (Girona)

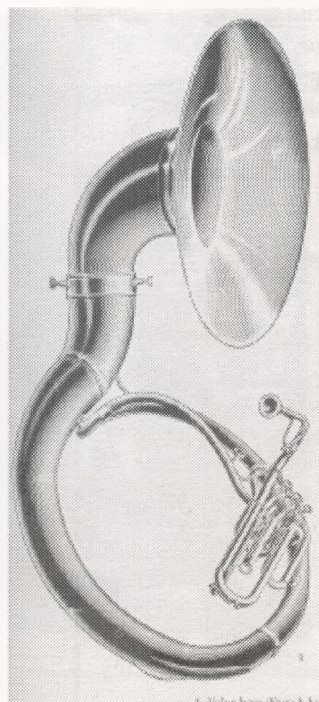
MÚSICA

MÚSICA SENSE COMPROMISOS

La nit dels dies 19 i 20 de desembre els bars d'Olot foren escenari improvisat d'una maratón musical organitzada pels grups joves d'Olot, els quals sincronitzaren les actuacions de manera que el públic les pogués seguir totes de bar en bar. Aprofito per escriure unes ratlles sobre això perquè quan no es tracta de concerts aristocràtics la premsa obvia el tema; i si algú gosa escriure quelcom, un nerviós (potser encara el contenia l'emoció) Sergi Navarro proclamava que el concert de la *Polla Records* fou el millor de l'any quan feia poques setmanes que els gallecs *Milladoiro* havien actuat al Cornamusam amb una aclamació popular com poques s'han vist aquests últims anys a Olot. Potser jo també pequi de nerviosisme, però la qüestió és que la Maratorock va anar com una seda. Amb els problemes típics del directe, un micro que s'acoplava, alguna desconexió fortuïta i, segons com, petites deficiències de so (francament poques i sempre que fou possible, solucionades) les bandes olotines donaren una mostra clara i contundent de la seva qualitat i amb la seva presència ens adonàrem que en qüestió de tres anys han augmentat ostensiblement en nombre i nivell. Tant és així que poder parlar d'una ciutat de 28.000 habitants amb un nombre total d'entre deu a quinze sòlides formacions (no totes

participaren a la maratón) és tot un orgull. Mai no s'havia arribat a aquesta xifra, i a més es troba en continu creixement. La primera nit sentírem alguns dels estils més durs (en la línia del millor Heavy Metal de finals dels vuitanta) com ara el que practica *The Fourth Wrath* (antigament *Wepp's*), els quals ja porten una gravació a l'esquena. Més en sintonia amb el primer grunge i el punk es troben els *Ammoniac* (actualment preparen una maqueta), els quals en poc temps han sabut fer-se un lloc entre els grups més antics, i els comencem a veure a tots els concerts compartits (Sant Roc, la mateixa Marató...) Finalment, *Black Hope* està demostrant la qualitat a què

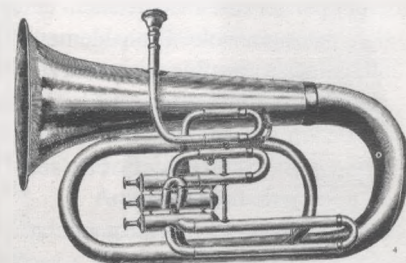

pot arribar el grunge de casa nostra; després de dues maquetes, el grup ja ha tret un CD amb 8 temes nous i un so boníssim. De l'escisió de dues bandes han nascut els *Wonder Bra*, d'estil eclèctic però que

ja comencen a donar les primeres campanades. La nit de dissabte també comptà amb novetats i formacions ja conegudes: primer foren els més punks de tots, *Cristo'n'zelo*, els quals ens recordaren (això sí, amb temes de collita pròpia) el temps de *Kortatu*, *SA*, *Skorbuto*, *Distorsion*, etc. Poc més tard *Umbilical* descarregà una tempesta de bon trash "a la antiga usanza", és a dir, obviant les últimes propostes de *Fear Factory*, *Sepultura*, etc., i ressuscitant l'*speed* des dels orígens. També tenen una maqueta a la venta. I com a colofó de la Marató, els més joves s'encarregaren del sorteig del xai i de posar el crit al cel amb un estil (amb referents clars a l'últim rock en català) poc prodigat a la Garrotxa. Eren els *By Pass*, i de ben segur en sentirem a parlar. Entre les maquetes i CD's de tots ells i dels d'altres grups que aquí no esmento seria descabellat demanar als establiments discogràfics de la comarca que tinguessin una secció especial ben a l'abast del públic dedicada exclusivament a K-7s i compactes de formacions de la nostra comarca?

El projecte més immediat que tenen les set bandes suaresmentades és l'edició d'un CD amb dos cançons de cadascú. I si no ho han fet ja és per un problema ben

evident: l'econòmic (qualsevol acte o iniciativa presa l'han haguda de costejar ells, i la nova normativa municipal no ho posa fàcil per fer directes). El que en canvi sembla implantable és cap ajuda institucional vers aquest col·lectiu. És ben cert que tota la gent que porten actualment aquestes iniciatives musicals no estan dins el grup de jovent del qual algú parlava al butlletí "El Plafó", molts ni tenen carrera ni es mouen en cercles artístics d'anomenada. Quants de segles ha hagut de patir la música aquesta marginació!!! Em penso que ara és un moment idoni perquè l'Ajun-

tament o qui li toqui faci un pas de gegant aplicant-se aquella frase que feu tant cèlebre Charles DeGaulle mentre es referia a Jean Paul Sartre: "C'est aussi la France". Vejam si entenem d'una vegada per totes que "això també és Olot", i que mai no es farà una bona política cultural a la ciutat si no es tenen en compte, ni que sigui mínimament, totes les agrupacions i tendències. I això no ho ha dit el Príncep. Ho diuen les parets.

Miquel Àngel Fumanal i Pagès

JAM-SESSION AL BAR DEL CARME

Des de fa aproximadament un any i mig al Bar del Carme, cada diumenge al vespre s'hi duen a terme sessions de jam-session. Entenem per jam-session, la trobada de diferents músics que sense previ assaig es troben a l'escenari i es posen d'acord per fer algun tema que mes o menys coneguin tots, o bé es passen partitures que després de donar-hi un cop d'ull s'atreveixen a tocar.

D'aquesta manera va ser com va començar al Bar del Carme la moguda de les jams, alguns dels músics habituals del local es van començar a trobar els diumenges i interpretaven estàndars o be improvisaven un blues.

Al llarg del temps s'hi van anar introduint altres temes més populars (rock, pop, etc.) que li van donar l'empenta que ha fet possible arribar al moment actual amb una molt bona acceptació per part de públic i de músics. Son molts

ja els músics que han passat pel local, la majoria d'Olot, però també tot sovint vénen músics d'altres llocs a participar-hi.

També es notable la participació del públic pel seu suport incondicional i la seva fidelitat, i especialment aquells que malgrat no dedicar-se a la música, es veuen amb cor de cantar algun tema o tocar algun instrument, la qual cosa fa la jam més eclèctica del que seria en el seu esperit però més distreta i popular.

També s'ha d'esmentar la plena col·laboració de «Músics Associats» recolzant la activitat i cedint el seu local d'assaig.

A continuació, teniu la lletra del «Rap del Carme» on us podeu acabar de fer la idea de com va això de les jams.

Rap del Carme
(tema compostat i enregirat especialment dedicat a la Jam del Carme)

Els diumenges són un dia avorrit. Ja no saps què fer ni quan surts del llit.

El matí s'ha acabat, se n'ha anat, ha marxat.

Esmorzes el que et queda i et quedes apalancat

Arriben les quatre, les cinc o les sis

i si no has anat al cine, segur que estàs al pis.

Borratxo de tele

Borratxo de ràdio

Borratxo de vi del globus d'ahir

El que jo et proposo, el que et proposem,

És que vinguis a les jams perquè aquí ens trobem,

Perquè aquí ens trobem, perquè aquí toquem,

Perquè aquí cantem i si més no riem.

JAM, JAM, JAM, JAM
SESSION (coro)

I si no vols venir no vinguis (bis)

Però si tu vols venir, fes-me cas a mi,

apaga la tele i vine cap aquí, perquè aquí hi ha coixí,

hi ha coixí amb «Sálvese quién pueda»* hi ha coixí. (bis)

Un dia surt bé, un altre no tant,

MÚSICA

Un dia no sé, i un altre fatal.

Toquem rock, toquem blues, toquem funky i soul

Que més vols?

I si tu no toques és perquè no vols

Que més vols?

I si tu no cantes és perquè no vols

Que més vols? Que més vols.

* Nom del grup de la jam.

QUÈ EN FAREM DE L'ESCOLA DE MÚSICA?

L'Ajuntament d'Olot no s'ha preocupat mai decididament de la formació musical. S'ha limitat a complir de mala gana les exigències d'una demanda larvada, evident i ineludible, però mai no l'ha considerada una prioritat, ni tan sols una peça més de l'engranatge cultural de la ciutat.

Per què l'Escola de Música no forma part del quadrangle de coordinació creat entre el Teatre, l'Arxiu, el Museu Comarcal i la Biblioteca?

No és cap secret que Olot adoleix d'ambient musical; la prova està en l'escassa incidència pública de la música en tot s els seus àmbits, en l'encarcarament i reiteració de propostes musicals modernes i en la pobra collita de músics que la ciutat està donant, malgrat la darrera fornada de joves abocats al grunge, trash, heavy, al punk o al rock. Només cal veure i comparar què passa a Girona, a Figueres, a Sant Feliu de Guíxols o a Banyoles.

El professorat, amb raó o sense, ha estat incapaç de bastir un projecte d'escola engrescador i s'ha limitat a complir -amb alguna excepció

lloable-, amb mentalitat de funcionari una tasca que exigia i exigeix imaginació i il·lusió.

L'Ajuntament no hi està ajudant gens, també és veritat. La provisionalitat de l'Hospici s'ha anat estirant imcomprensiblement, sumint l'escola en una deplorable situació material. Tothom sap que quan a l'hivern engegen les estufes, salten els fusibles i deixen l'escola a les fosques, o que és impossible fer coincidir una classe de piano amb una de percussió per falta d'aïllament acústic. També són simptomàtics els conflictes que temps ha, hi hagué amb la Coral que hi sol anar a assajar. Qüestions menors, certament, anecdòtiques, però que en el fons posen al descobert la precarietat d'idees i mitjans.

Ara que l'Ajuntament - no sabem si s'ho han pensat bé- ha previst arranjar, amb un pressupost de 35 milions, l'antiga biblioteca de la Casa de Cultura per encabir-hi l'escola d'Expressió, Teatre i Música, ningú no sap, a l'Escola de Música quan ni com s'hi podran instal·lar. Aquest curs corrent se suposa que ja hi haurien de ser, però tal i com van les coses, no és probable que s'hi puguin traslladar el vinent.

Redacció

MUSEU

(a David Santaulària, director del Museu Comarcal)

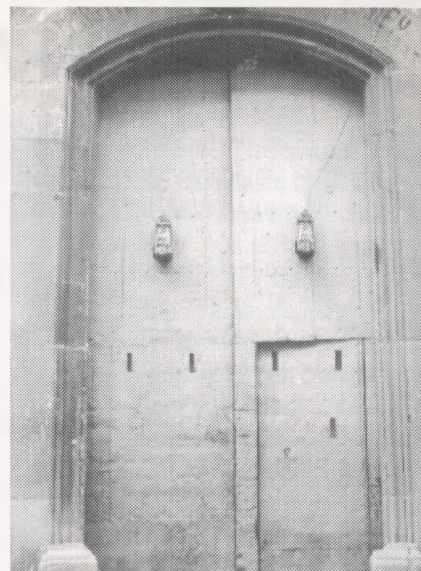
Benvolgut company,
Malgrat la provisionalitat d'aquest miserable contracte de sis mesos que t'han engiponat, enhorabona pel càrrec. Només de començar, t'han carregat dos morts de mal portar, l'un el museu, l'altre, 'una peça de museu'. Dic de mal portar perquè fa tot l'efecte que el museu ha de caminar sempre encadenat a l'escassa consideració que té per part de l'Ajuntament; només cal donar un cop d'ull als pressupostos. No hi ha diners ni per a activitats ni per adquisició d'obra nova, amb la qual cosa el museu està condemnat a ser simplement un edifici mort visitable.

Quant a la "peça" (La càrrega) hi ha hagut un maldissimulat intrusisme de l'alcalde i d'uns quants satèl·lits d'un diguem-ne garrotxisme tronat. No vull entrar en aquest joc d'estira i arrosses, simplement constato que normalment és la direcció d'un museu qui decideix la política de cessions temporals o d'intercanvis.

Allò que m'interessa ressaltar és que ara, tu i els teus col·legues, tindreu una oportunitat excepcional per modificar i reorientar la línia museística que s'ha portat fins ara, sobretot arran de les obres d'ampliació previstes per d'aquí poc temps. S'ha acabat la política de recollida de trastos vells. En el seu moment potser va anar bé per crear complicitats, per acostar la gent al Museu i, de rebot, per descobrir alguna relíquia empolsinada perduda a les golfes. Un Museu no és un magatzem. Un museu és una elaborada i ordenada disposició d'objectes que ens parlen de què som i com som les persones en el temps. Un museu ha de donar pistes per entendre com és el nostre món canviant, en aquest cas també, allò que supura un territori i les seves gents, per això és comarcal.

El recorregut etnogràfic de part de l'ala est no tindria sentit si com és probable es tira endavant el Museu d'Arqueologia industrial de Sant Joan les Fonts i el Museu dels Sants als tallers del *Arte Cristiano*.

El fil conductor pròpiament artístic comença amb la fundació de *L'Escola Pública de Dibuix*, l'any 1783, i una exigua representació de l'obra del seu primer director, Joan Carles Panyó. Després segueix amb els anomenats autors de *L'escola d'Olot*, establint un cert

paralelisme amb els grans moviments històrics: realisme, modernisme i noucentisme. Josep Clarà, que pel que sembla tindrà sala pròpia, ocupa ara bona part de l'ala de ponent. La part final del recorregut, corresponent a la postguerra, és de totes la més deficitària.

Anem a pams. El paisatge és l'element vertebrador de la major part de l'activitat artística de la Garrotxa, cosa que, al meu entendre, justificaria un tractament especial, històric d'una banda, conceptual, de l'altra, per poder veure com ha anat canviant la nostra "percepció" del paisatge al llarg dels anys.

Hi ha, a més, la possibilitat d'incloure el paisatge com a tema. No seria interessant aprofundir en la línia dels "Nous paisatges", motiu recent d'una exposició a la Sala Oberta?

I la fotografia..., no pot tenir un espai al Museu? A la sala 12 hi ha un únic dibuix de l'Àngel Vila... no es podrien incloure també les seves fotografies?

Olot art, llufa, Olot, temps de ruptura, l'Art cibernètic, tot això que és expressió de l'art d'avui no hi té cabuda al museu? Un espai per a la controvèrsia i el debat, permanentment renovat, encara que sigui a costa d'equivocar-se. L'Art per a la història no el marcarem pas vosaltres.

I doncs? Per què no us animeu a concebre el Museu com una caixa transparent, on tota la ciutadania pugui veure el reflex de les coses que passen, de les coses que es pensen -anhels, inquietuds, il·lusions...-, vertebrada per l'eix que ens il·lumina i ens fa entendre qui som i d'on venim?

No és, com pots veure, una aportació brillant i menys encara una solució tècnica d'erudit, sinó una simple invitació al debat. Que tinguis sort!

 Xavier Ruscalleda

Libres de Batet

Festa de Presentació d'Olot Televisió

i

Primera Emissió Extraordinària

dissabte, 31 de gener de 1998

20.00 h.- Neix Olot Televisió

22.00 h. - Cinema:

La Punyalada, de Jordi Grau

23.30 h.- Actuacions:

Chico's Mambo Show, Big mama, Màgic Andreu i

Marina Rossell

01.00.- Fi de l'emissió extraordinària

Aquesta emissió d'Olot Televisió es repetirà, en
diferit,

el diumenge, 1 de febrer de 1998, a partir de les 3 de
la tarda.

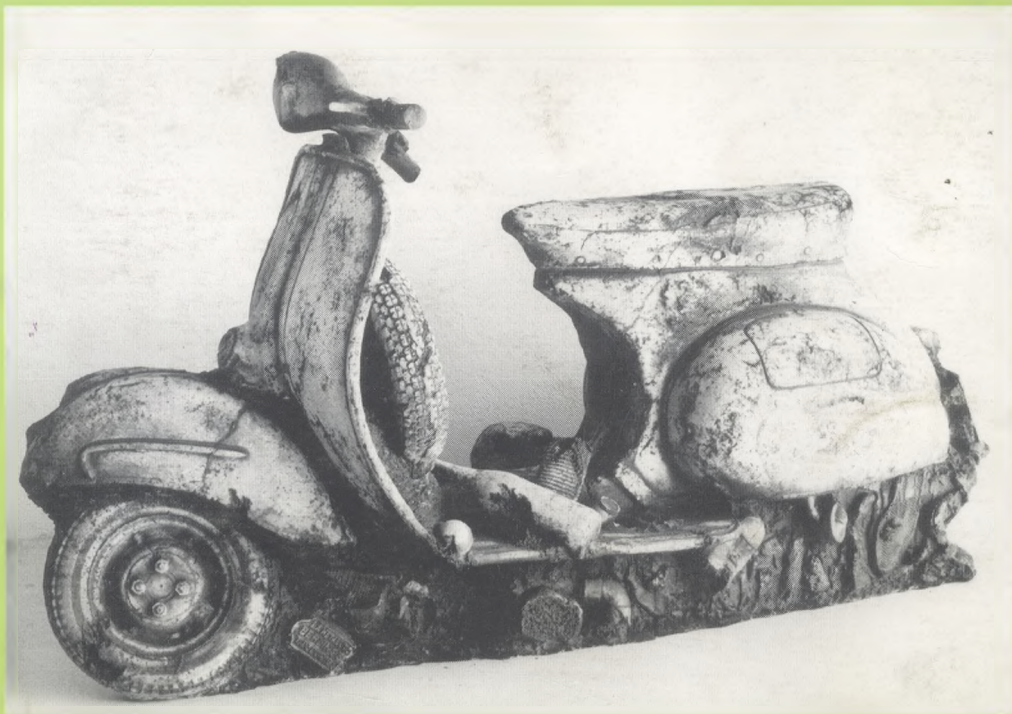
Des del Restaurant Les Cols d'Olot, més de 300
persones assistiran a la festa de presentació d'Olot
Televisió i participaran, en el decurs d'un sopar,
en aquesta primera emissió extraordinària
d'Olot Televisió

CENTRES EMISSIORS

Canal 58 - Santa Magdalena / Canal 51 - Sant Miquel
del Mont /

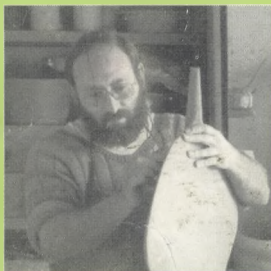
Canal 26 - El Cos

VESPA, de la sèrie FÒSSILS POST-NUCLEARS (150 x 90 x 60 CMS)

FOTO: J.M. MELCIÓ

JOAN CARRILLO

Neix a Campillos (Màlaga). De molt petit va venir a viure a Olot. Actualment resideix a Riudaura on hi té el seu taller. Entre els anys 1962 i 1967 va assistir a les classes de dibuix i pintura a l'Escola de Belles Arts d'Olot. Com a ceramista es va formar al taller de ceràmica del caputxí Marià Vayreda i al taller de ceràmica dels germans Serra de l'Hospitalet.

Va ser un dels fundadors de la Cooperativa de Ceramistes COÛRE l'any 1979. Ha obtingut diferents i importants premis de ceràmica. Ha realitzat exposicions individuals en diferents ciutats catalanes i espanyoles. També ha participat en mostres col·lectives de ceràmica per diversos països, especialment Alemanya i Japó.

L'any 1985 va començar a treballar en una sèrie que anomena "Fòssils post-nuclears", un conjunt d'obra conceptualment molt interessant i d'investigació tècnica.

Ha col·laborat en molts dels col·lectius avantguardistes que ha tingut la nostra ciutat: Grup d'Ara, Assemblea d'Artistes, l'Artista del mes, Factoria de les Arts...

 RÀDIO CLOT
98.1 FM

Cap al mig segle

al vostre servei